

Siyasi Gazete

Eylül 2015

Söz ve Eylem'in
ekidir-2
Fiyatı 1 TL

İşbaşı

Başkaldır

Ücretli

Köleliğe

Son Ver!

Kirli Savaş mı, Kürt Halkının Haklı Savaşı mı?

90'lı yıllar boyunca en çok atılan sloganlardan birisidir; "Kirli Savaşa Hayır!". Bu sloganın çok atılmasının sebebi, 90' sonrasında Kürt halk hareketinin hızla yükselişe geçmesi ve Kürt halkının T.C.'nin inkarcı politikalarını reddederek Kürdistan illerinde sokağa çıkmasına karşılık olarak, devletin uyguladığı "gayri nizami" savaş yöntemleridir.

devamı sayfa 3'de

"Kral" Gerçekten "Çıplak"

Burjuva ideologların ve reformist solun devletin niteliği ve işlevi konusunda Marksizm'e yönelttikleri eleştirilerden biri de, Marksizm'in bütün vurguyu devletin baskı kurumlarına yaptığı, dolayısıyla parlamento, hükümet gibi temsili kurumları önemsemediğidir.

Gerçekte Marksistler açısından devletin belirleyici aygıtı baskı aygıtıdır; polistir, ordudur, özel silahlı örgütlenmelerdir, mahkemelerdir, hapishanelerdir. Bu vurgu devletin bürokratik ve ideolojik aygıtlarının önemsiz olduğu, bir işe yaramadığı anlamına gelmiyor. Tersine devlet, egemen sınıfın egemenlik aracı olma işlevini baskı ve ideolojik aygıtlarıyla bir bütün olarak yerine getirir. Baskı aygıtı olmadan egemen sınıf egemenliğini koruyup sürdüremez; ideolojik aygıt ve temsili kurumlar (parlamento, hükümet vb.) olmadan devlet kendini genelleştiremez. Egemen sınıfın hegemonyasını kuramaz. İdeolojik aygıtın ve temsili kurumların görevi devletin gerçek işlevini maskeleyerek egemen sınıfa hizmet eden aygıtı halkın aygıtı olarak tescillemeştir. İdeoloji bu işlevi en başta hukuk ideolojisiyle yerine getirir. Hukuk sanki devletin kuruluş ilkesiymiş gibi bir mistifikasyon yaratarak, belirleyici iradenin egemen sınıfın iradesi olduğu gerçeğini örterek devletin üzerinde yükseldiği ilişkiyi tersyüz eder. Baskı aygıtının (ordunun, polis, mahkemelerin, hapishanelerin) zorunluluğu sınıf egemenliğinden (burjuva sınıfın egemenliğinden) kopartılarak ona kamusal bir rol verilir. Baskı aygıtı "kamu güvenliğinin" zorunlu koşulu olarak sunulur. Bu noktada genel oy ve temsili kurumlar devreye girer. Halkın yöneticilerini kendi oyuyla seçtiği, kendi seçtikleri tarafından

devamı sayfa 2'de

Asgari Ücret Güçlü Bir Mücadele Alanı

Bugüne kadar asgari ücret mücadelesinin önemini sendikacılar, komünistler, Kürt devrimci demokratları da dahil bir türlü kavrayıp sınıfın burjuvaziye karşı mücadele alanı haline getiremedik.

devamı sayfa 5'te

6-7 Eylül'den Günümüze ne Değişti?

6-7 Eylül'de İstanbul'da yaşanan ve başta Grekler ve Ermenilere yönelik şiddet ve yağmalama olaylarının üzerinden 60 yıl geçti. 60 yıl sonra Cizre'de yaşananlar Türk devleti açısından hiç bir şeyin değişmediğini ortaya koydu.

devamı sayfa 4'de

Emekçi Sınıfın
"Yasadışı İnsanları
sayfa: 5

Genç Sosyalist
sayfa: 9

Toplumsal Gündem
Sayfa:6-7

Dünyadan
Sayfa: 10

Daha Çok Çalışıp
Daha çok
Yoksullaşmak
arka sayfa

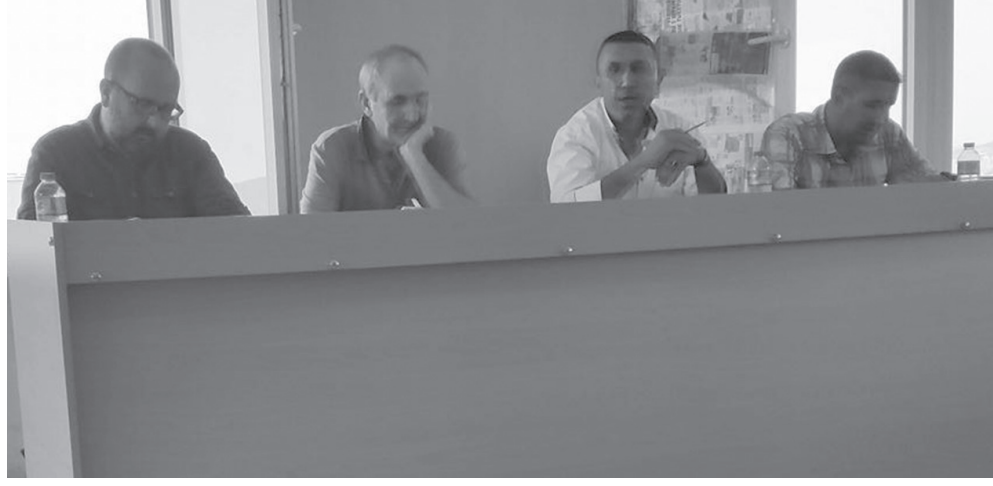
Panel:Sınıf Mücadelesi ve Sorunları

İzmir’de 06.09.2015 Pazar günü, Söz ve Eylem dergisinin düzenlediği “Sınıf mücadelesi ve işçi sınıfının sorunları” konulu panel Tümtis konferans salonunda yapıldı. Panele konuşmacı olarak TÜRK-İŞ’e bağlı Deri ve Tekstil İşçileri Sendikası Ege Bölge Başkanı Makum Alagöz, DİSK’e bağlı Gıda- İş Sendikası Ege Bölge Başkanı Gürsel Köse, Deri-İş Sendikası avukatı Erkan Göbekçin, Söz ve Eylem dergisi adına Münir Köymen katıldı. Panel DİSK’e bağlı Devrimci Turizm –İş Sendikası Ege Bölge Temsilcisi Tahir Ozan’ın açış konuşması ile başladı.

Yaklaşık dört saat süren panelde, işçi sınıfının sorunları ve örgütlenme sorunları ele alındı.

Deri- İş Sendikası Başkanı Makum Alagöz, SF Tekstil’de işçilerin çalışma koşullarını ve onların örgütlenme ve mücadelelerini anlattı. Örgütlenme sürecinde öncü konumunda bulunan oniki işçinin işten atılması sonrasında yürüttükleri direnişi anlatarak, bu mücadeleye destek olunmasını istedi.

DİSK’e bağlı Gıda-İş Sendikası Ege Bölge Temsilcisi Gürsel Köse ise Tekel direnişinden itibaren işçi sınıfının son dönemdeki ekonomik demokratik mücadelesini ele alarak bu dönemde karşılaştıkları sıkıntılara ve AKP hükümetinin işçi düşmanı politikalarından bahsetti. Ayrıca iki büyük işçi konfederasyonunun da hükümete karşı etkili bir muhalefet yürütemediklerini, bugünkü sıkıntılarda onların etkisiz

muhalefetinin önemli bir payı olduğunu vurgulayarak, sendikalar içindeki bürokratik yozlaşmayı eleştirdi.

Avukat Erkan Göbekçin ise ilkin sürecin hukuksal boyutunu anlatarak, işçi sınıfına karşı yürütülen ideolojik saldırıların altında ne tür gerekçelerin yattığını gözler önüne serdi.

Ayrıca, işçi sınıfının artık bittiği, herkesin orta sınıf olduğu iddialarına karşı sayısal örneklerle aksine işçi sınıfının daha da büyüdüğünü gösterdi. “Madem işçi sınıfı artık kalmadı, işçi sınıfına yönelik saldırılar neden yapılıyor? Neden azda olsa elde kalmış kazanımları yokedilmeye çalışılıyor?” diye sordu.

Söz ve Eylem dergisi adına panele katılan konuşmacı Münir Köymen ise sınıf mücadelesinin tarihsel sürecine değinerek vurguyu sendikal mücadeleyle politik mücadelenin birleştirilmesi ve mücadelenin siyasal mücadele rehberliğinde yürütülmesi üzerine yaptı. “Siyasal mücadeleden kopmuş bir işçi sınıfının kendi ekonomik de-

mokratik mücadelesini yürütme yeteneğini de yitirdiğini, sendikal alanda hüküm süren bugünkü tikanıklığı aşmanın, sınıf içinde sistemli ve disiplinli bir politik mücadeleden geçtiğini belirterek, bugün sınıf mücadelesinde yakalanması gereken ana halkanın sınıfın komünist savaş örgütünün yaratılması olduğunu” altını çizdi.

Panele Yunanistan’a geçmek isteyen yaşıadıkları faciaya tepki göstererek oturma eylemi yapan bir grup Suriyeli göçmen işçi de katıldı. Göçmen işçiler adına söz alan bir göçmen işçi, Kunduracılar sitesindeki çalışma koşullarını anlattı. Türkiyeli işçilerin onlara karşı gösterdikleri şoven tutumları eleştirdi. Kötü çalışma koşulları ve düşük ücretin işçi sınıfının ortak sorunu olduğunu, buna karşı mücadelenin başarısının birlikte örgütlenme ve birlikte eylemden geçtiğini belirtti.

Panel ikinci bölümde foruma dönüştürülerek katılımcıların fikirlerinin ifade edildiği bir tartışma ortamı sağlandı.

Salihli HES’e Geçit Vermedi!

Salihli’de Allahdiyen mevkiindeki Bozburun, Kömürcü, ve Kurşunlu derelerini ve Gökköy, Bahçecik köylerini etkileyecek şekilde planlanan Hidroelektrik Santrali (HES) projesini, halk protesto etti.

Salihli’de Salihli Çevre Derneği, EGEÇEP, TURÇEP, GEMA, SARDOK, EMO, Salihli KESK (Eğitim-sen, Tüm-belsen), KP, Birleşik Haziran Hareketi ve CHP üyelerinden oluşan gönüllüler, birçok kişi ve kurumla görüşerek, HES’e karşı ortak tavır alınması için yapılabilecekleri değerlendirdiler. Köy halkıyla çeşitli toplantılar düzenlendi.

10 Eylül 2015 Perşembe günü, köy halkı meydana toplandı. CHP milletvekilleri ve birçok yerel siyasetçi de halkın yanında konum alarak, eylem bitene kadar desteklerini ortaya koydular. Jandarmanın uzaktan izlediği eylem, halk açısından olaysız ve zaferle sonuçlandı. Şirket yetkilileri geldiğinde, özellikle kadınlar ve gençler çok öfkeliydi. Kadın, erkek, genç, çocuk, yaşlı demeden herkes birbirine destek oldu ve birbirimizden güç

olarak, örgütlü duruşun, kararlı ve korkusuz bir kolektif tavrın etkisini deneyimlemiş olduk. Şirketin “halkın tepkisi nedeniyle bilgilendirme toplantısı yapılamamıştır” tutanağı ile bölgeden ayrılmasının ardından, kısa bir konuşma yapıldı. Köy temsilcisinin “gerekirse iş makinelerinin önüne de yatacağız” cümlesi, aslında Türkiye’deki bütün bir direniş deneyiminin nasıl hızla kolektifleştiğinin, hızla

anonimleşerek ülkenin dört bir yanına yayıldığının somut bir göstergesi oldu. Biliyoruz ki, bu bir sonuç değil, fakat moral açısından ve örgütlü gücün etkisi açısından önemli bir eşiği atmış bulunuyoruz. Bundan sonraki saldırıları çok daha etkili bir şekilde karşılayabileceğiz ve civar köylerle benzer toplantılara devam edeceğiz.

Salihli Çevre Derneği

sayfa 1’den devam

yönetildiği ve istediğinde onları değiştirdiği gibi bir illüzyon yaratılarak ideolojik aygıtın yarattığı mistifikasyon betonlaştırılır.

Burjuva düzende işlerin iyi gittiği, kârların yüksek olduğu, pazarın genişlediği, işçilerin ve emekçilerin kabuğuna çekildiği dönemlerde bu mistifikasyon da nispeten sorunsuz işler. Ama dönem değişip de, kârlar düştüğünde, pazarlar daraldığında, işçi ve emekçilerin yaşamı giderek çekilmez hale gelip, “kelebek kozasından çıktığında” o güvenilir, her şeye kadir kurulu mekanizma tökezlemeye başlar, “kral çıplak”laşır.

Türkiye’de Kral neredeyse tüm zamanlarda çıplaktı. Bazen transparan iç çamaşırlarıyla dolaştığı darbe dönemleri oldu, ama bugün artık kral sadece çıplak değil, çıplı çıplak.

Sisteme yeni bir soluk aldırması beklenen 7 Haziran seçimleri, soluk aldırma şöyle dursun mevcut krizi daha da büyüttü. Bütün provokasyonlarına rağmen Suriye’ye giremeyen Erdoğan, savaşı içe taşıdı. Büyüyen krizin ilk belirtisi burjuva temsili kurumların kenara atılması oldu. Önce halk doğru seçim yapmadığı için seçim iptal edildi. Parla-mentonun bu koşullarda bir işe yaramadığına karar verildi. Kapısı kilitlendi. Sonra sıra hükümete geldi, hükümet özelleştirildi. Bunlar, birçok nedenden olup olmayacağını bugünden kestiremeyeceğimiz bir iç savaşa gidişin ön gelişmeleridir. Ancak bütün bunları alelacele alınmış önlemler olarak görmek ya da etkenlerden biri olmasına rağmen Erdoğan’ın kendini kurtarma saikiyle açıklamak, politik sığıltıktan öte, söyleyenin kimliğinden bağımsız olarak devleti aklamaktır.

7 Haziran seçimlerinden buyana geçen iki olağandışı ayda Kral kendini örten şallardan bir bir kurtuldu. Devlet, temsili kurumların hantallaştırıcı etkisinden sıyrıldı. Olağan koşullarda, parlamentoda karar verilen sıkı-yönetime bu kez valiler, emniyet müdürleri ve askeri şefler karar verdi. Olağan koşullarda kurgu ve mistifikasyon gereği parlamenterlerin, bakanların karşısında hazırda duran valiler, emniyet müdürleri, askeri erkan, vekil- bakan tanımadılar. Türkiye güvenli olan ve olmayan bölgelere ayrıldı. Tıpkı 1909, 1915, 1920, 1924, 1930, 1938 deki gibi. Güvenli olmayan bölgede kaynağını egemen sınıf ve ezen ulusun egemenliğinden alan “evrensel hukuk” uygulamaya sokuldu. Devlet Kürdistan’ın birçok ili ve ilçesinde- Cizre, Şırnak, Gever, Diyarbakır, Silopi, Hakkari, Yüksekova, Dersim vb. -iç savaş konumuna geçti. Tankların, topların nam-luları birkez daha Kürt halkına doğrultuldu. Uçaklar Kürt coğrafyasına bomba yağdırdı. Çocuk, kadın ve yaşlılar devletin özel terör birliklerinin, keskin nişancıların hedefi oldu.

Kısaca iç savaşı anımsatan olağanüstü koşullarda devlet “Fazlalıklarından” kurtuldu. Çıplaklaşarak olağanlaştı.

Her şeyin çıplı çıplaklaştığı bu coğrafyada Marksizm’in devlet teorisini eleştirip düzene karşı mücadele ettiğini iddia edenler bu çıplak gerçeklerin karşısında görüşlerini, özellikle devlete ilişkin, iyilik- kötülük, ahlak ve kültüre dayalı ütöpik görüşlerini, bir kez daha gözden geçirmelidir. Doğrudan devlete yönelmeyen, devlet gerçeğini perdeleyen ve gerektiğinde yeniden kullanılmak üzere bir kenara atılan temsili kurumlara (genel oy, parlamento, hükümet) dayanarak devletin ele geçirileceği, ya da demokratikleştirilebileceği üzerinden bir mücadele kurgusunu yapmanın aslında mevcut devleti onaylamaktan başka bir anlama gelmediği görülmelidir.

Kirli Savaş mı Kürt Halkının Haklı Savaşı mı?

sayfa 1'den devam

Erkan Bilmez

90'lı yıllar boyunca en çok atılan sloganlardan birisidir "Kirli Savaş Hayır!". Bu sloganın çok atılmasının sebebi, 90 sonrasında Kürt halk hareketinin hızla yükselişe geçmesi ve Kürt halkının T.C.'nin inkarcı politikalarını reddederek Kürdistan illerinde sokağa çıkmasına karşılık olarak, devletin uyguladığı "gayri nizami" savaş yöntemleridir. Gerilla hareketinin yükselişe geçtiği, şehirlerde ise halkın serhildanlarda devlete meydan okuduğu 90'lı yıllar boyunca birçok Kürt aydını ve siyasetçisi faili meçhul cinayetlere kurban gitmiş, Kürt gençleri işkence tezgâhlarında katledilmiş ve yüzlerce köy yakılmıştır. Bütün bu yaşananları anlatabilmek ve mahkûm edebilmek için "kirli savaş" kavramı seçildi. Kürt hareketi ve Kürt aydınları devletin uygulamalarını mahkûm edebilmek için bu kavramı sıklıkla kullandı. Ancak bu kavramı kullananlar Kürt hareketi ve Kürt aydınlarıyla sınırlı kalmadı. Türkiye'li demokrat ve aydınlar da Kürdistan'da yaşananları anlatmak için "kirli savaş" kavramını kullandılar. Hatta bir zaman sonra, lügatlerinde bu kavrama hiç yer olmayan sosyalistler ve devrimci demokratlar da bu kavramı 'olağan' bir şekilde yayınlarında kullanmaya başladı. Bu kavramınmetaforik ya da sembolik şekilde kullanılan bir kavram olmadığını belirtmek gerekiyor. Politik bir kavramdır. Ayrıca sosyalistlerin düşündüğü gibi sosyalistlere ait bir kavram da değildir. Liberal siyasetin ikiyüzlü bir kavramıdır "kirli savaş" kavramı ve bugün ne yazık ki Türkiye'li sosyalistlerin lügatlerine dahi girmeyi başarmıştır.

Kürdistan'da iki yıllık bir aradan sonra yeniden başlayan çatışma süreciyle beraber, hep duyduğumuz bu kavram bugünlerde değişik kesimler tarafından yeniden sık kullanılmaya başlandı. Öyleyse gelin bu kavramın içeriğini açalım ve kavramın çıkışını kısaca da olsa aydınlatmaya çalışalım. Sonra da şu sorulara cevap vermeyi deneyelim: Kürt halkının yıllardır yürüttüğü özgürlük mücadelesi bir "kirli savaşın" uzantısı mıdır? Kürt gerilla güçleri ve TSK – ideolojik, politik, askeri açıdan- denk güçler midir? Kürt halkının yıllardır yürüttüğü savaş, gençlerin öldüğü "anlamsız" bir savaş mıdır?

Öncelikle "kirli savaş", burjuva siyasetinin bir kavramıdır. Çıkışı ise Uluslararası Kızıl Haç Komite'lerinin öncülüğünde belli başlı emperyalist devletler tarafından imzalanan bir antlaşmaya dayanır. Bu antlaşma ile "uluslararası hukuk" tarafından savaşlar belli kurallara bağlanır ve savaşlar "olağan" ve "insani" hale getirilmek

istenir. Savaşın neden çıktığından çok, savaşın taraflarının hangi yöntemleri kullandığı önem kazanmaya başlar. Yani şöyle bir örnek vermek gerekirse; ABD'nin Irak'a hangi emperyalist çıkarı için girdiğinin çok önemi yoktur ancak insanları 'hardal gazı' kullanarak öldürmemesi gerekir. Onun yerine daha "insani" bombalar kullanarak insanları öldürürse sorun yoktur, zira her şey "nizami" ve "insanidir".

"Kirli savaş" 90'lı yıllarla beraber Türkiye siyasetinin de gündemine geldi. Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) ile T.C. arasında süren savaşın şiddetini artırması ve devletin KÖH'ni etkisizleştirmek için "gayri nizami" yöntemlere başvurması bu kavramın kullanılmasının nedenlerini oluşturdu. Ancak şuna dikkat çekmek gerekir ki Kürt hareketini ve Kürt aydınlarını bir kenara koyarsak; bu kavramı kullanmayı tercih eden Türkiye'li liberaller, demokratlar ve sosyalistler yalnızca devletin KÖH'ne karşı kullandığı savaş yöntemlerini mahkûm etmekle kalmadı, Kürt halkının devlete karşı yürüttüğü haklı savaşı da kapsadı. Açıklamak gerekirse; Kürt halkının yıllardır yürüttüğü özgürlük mücadelesi "kirli savaşın" bir uzantısı olarak görülmeye başlandı. Kürt halkının topraklarının yıllardır işgal altında olması, halkının yıllardır sistematik olarak asimilasyona uğratılıyor olması, Kürt dilinin ve kültürünün inkâr ediliyor olması göz ardı edilerek; gerilla ile asker arasında yıllardır sürüp giden, gençlerin boşu boşuna öldüğü "anlamsız" bir savaş tablosu çizildi.

Kürt halkı ulusal özgürlüğünü kazanmak adına dağa çıkmış, bir halk savaşı başlatmış ve binlerce kayıp vererek zorlu bir mücadele yürütmüştür. Böyle bir savaş nasıl "anlamsız" olabilir? Bu savaş nasıl gençlerin "anlamsızca" öldü-

ğü bir "kirli savaş" olarak açıklanabilir?

Öte yandan yalnızca devletin kullandığı yöntemler değil, gerilla hareketinin kullandığı yöntemler de "kirli" olarak adlandırılıyor. Örneğin yakın zamanda KÖH'nin IŞİD ile işbirliği yaptığı ortaya çıkan iki polisi infaz etmesi ya da yola mayın döşemesi de "kirli savaş" yöntemleri denilerek kınanıyor. Yıllardır Kürt halkının özgürlüğü için mücadele eden KÖH'nin liberallerin gözünde meşru olması için ne yapması gerekiyor? Demokratların, liberallerin ağılamaları ve oturma eylemi yapmaları için daha ne kadar Kürt çocuğunun polis tarafından öldürülmesi gerekiyor? Peki yola mayın döşemek neden "kirli savaş" yöntemi oluyor?

T.C. ve KÖH birbirine benzer taraflar değildir. Bir kere T.C. bir devlettir ve KÖH ise devletleşme hakkı elinden alınmış, ezilen bir halkın temsilcisidir. Devlet, Kürdistan'da işgalci çıkarları için savaşarak binlerce yoksul genci de bu uğurda feda ederken, KÖH işgal altındaki bir halkın özgürlüğü için savaşmaktadır. Bu nedenle savaşan bu iki taraf birbiriyle aynılaştırılamaz. Öte yandan devlet ve KÖH, askeri açıdan da birbirine denk kuvvetler değildir. Devletin arkasında NATO'nun desteği var; güçlü silahlara ve düzenli ordusu sahiptir. KÖH ise halktan destek alan, kısıtlı imkânları olan silahlı bir güçtür. KÖH'nin F-16'ları yoktur; o yüzden elbetteki mayın vb. savaş malzemeleri kullanacaktır.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur: savaşların niteliğini belirleyen kullanılan yöntemler değil, tarafların politik haklılığıdır. O yüzden de haklı ve haksız savaşlar vardır. Taraflarını kapitalist devletlerin oluşturduğu savaşlar hangi gerekçe ile olursa olsun ve hangi yöntemleri kullanırlar-

sa kullansınlar haksız savaşlardır. Bir devletin, emekçilere ve ezilen uluslara karşı yürüttüğü savaş, haksız bir savaştır. Onu mahkûm etmemiz için kullandığı yönteme bakmamıza gerek yok. Devlet, gerillaların üstüne obüs topları atmak yerine dört yapraklı yonca atmaya da karar verse, yine haksız olmaya devam edecektir. KÖH; toprağı, kimliği ve kültürü elinden alınmış ezilen bir halkın politik temsilcisi olarak mevcut savaşın haklı tarafıdır.

Bugün ortada gençlerin anlamsızca öldüğü bir savaş yoktur. Bugün ortada "kirli savaş" da yoktur. Bugün yıllardır ezilen Kürt halkının yürüttüğü haklı bir savaş vardır. Burjuva medyasında ölen polislerin ve askerlerin gözü yaşlı çocuklarının gösterildiği görüntülere bakarak "vicdancılık" oyunu oynayamayız. Öyleyse yıllardır babasız ve annesiz kalan Kürt çocuklarının da gözyaşlarına bakmak gerekecek; ancak tabi ki burjuva medyasında öyle görüntüler görmek mümkün değil. Yani bu görüntülere bakarak bir halkın haklı savaşının karalanmasına destek olamayız.

Kürdistan'daki çatışma ortamının şiddetlendiği zamanlarda unutmamamız gereken nokta şudur: ortada ezilen Kürt halkının sürmekte olan haklı bir savaşı var. Ezilen halkın karşısında ise gerek "nizami" gerekse de "gayri nizami" her yöntemi kullanan haksız bir devlet var. Ve o haksız devlet kendi işgalci çıkarları için binlerce genci ölüme gönderiyor. Yapılması gereken, ezilen Kürt halkının haklı savaşını desteklemek; Kürt halkının haklı mücadelesini boğmak uğruna yoksul gençleri savaş meydanına yollayan ve onların cesetleri üzerinden şoven hava estirmeye çalışan devletin karşısına dikilmektir!

6-7 Eylül'den Günümüze ne Değişti?

İpek Çalışkan

6-7 Eylül'de İstanbul'da yaşanan 6 ve başta Grekler ve Ermenilere yönelik şiddet ve yağmalama olaylarının üzerinden 60 yıl geçti. Bilmeyenler için kısaca bu olayları anımsatalım:

Kıbrıs, 1955 yılında Türkiye kamuoyunun gündeminde baş köşeye oturmuştu. O dönem Türkiye'de en çok satan gazete olan Hürriyet'in başlığında İstanbul'daki Greklerin aralarında bağış toplayarak Kıbrıs Rumlarının ENOSİS "çetelerine" gönderdiğini yazıyordu. Dışişleri yetkilileri Londra'da Kıbrıs temaslarına devam ederken, Atatürk'ün Selanik'teki evi bombalandı.* Bombayı patlatan MİT'ti. Haber, önce 6 Eylül 1955 günü saat 13.00 de radyodan yayımlandı.

Haber, "Atamızın evi bombalandı" manşetiyle İstanbul Ekspres** gazetesinin ikinci baskısıyla İstanbul halkına duyuruldu. Aynı baskıda Kıbrıs Türktür Derneği genel sekreteri Kamil Önal "Mukaddesata el uzatanlara bunu çok pahalıya öde-teceğiz; öde-teceğimizi alenen söylemekte de bir

mahzur görmüyoruz" diye yazmıştı.

Bu cemiyetin ön ayak olması, DP teşkilatı, bazı resmi ve gayri resmi makamların telkin ve teşviki ile 6 Eylül'de büyük bir yağma ve talan eylemi başladı. Elleri kazma, balta ve sopalarla sokaklara dökülen binlerce kişi, resmi Türk kaynaklarına göre 4 bin 214 ev, 1.004 işyeri, 73 kilise, 1 sinagog, 2 manastır, 26 okul ile aralarında fabrika, otel vb. bulunan 5 bin 317 yeri tahrip etti. Kiliselerin içindeki kutsal resimler, haçlar, ikonalar ve diğer kutsal eşyalar tahrip edildiği gibi, İstanbul'da bulunan 73 Rum Ortodoks kilisesinin tamamı ateşe verildi. Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın, İstiklal Caddesi'ndeki hasarı görünce, etrafındakilerin duyacağı bir sesle İçişleri Bakanı Namık Gedik'e "Galiba dozu kaçırıldı" dediği olaylarda 11 kişi hayatını kaybetti. Helsinki Watch örgütünün bir raporuna göre ise ölenlerin sayısı 15 olarak kayıtlara geçti.

Resmî rakamlara göre 30 kişi, gayriresmî rakamlara göre 300 kişi yaralanmıştır. Resmi rakamlara göre 60 olan tecavüze uğrayan ve utanmalarından veya korkmalarından dolayı şikayette bulunamayan kadın sayısının 400'e yakın olduğu tahmin ediliyordu. Olayların başladığı saatlerde İstanbul'da olan Başbakan Adnan Menderes saldırıların "kontrol edilememesi" üzerine Sapanca'dan çağrıldı ve sıkıyönetim ilan edildi. Olaylarla ilgili olarak önce 3.151 kişi tutuklandı. Sonradan bu sayı 5.104'e yükseldi.

10 Eylül 1955 günü dönemin İçişleri Bakanı Namık Gedik istifa etti. Başlangıçta soruşturmalar Kıbrıs Türktür Cemiyeti ve gençlik örgütleri etrafında yoğunlaşmıştı. Ancak o günlerde ilan edilen sıkıyönetimin savcıları tarafından yapılan ilk soruşturma ve yargılamalar ve daha sonra da DP iktidarının bastırması sonucunda komünistler suçlanmıştır. Aralarında Aziz Nesin, Nihat Sargın, Kemal Tahir, Asım Bezirci, Hasan İzzettin Dinamo ve Hulusi Dosdoğru'nun bulunduğu, yaşayan fişlenmiş komünistler ile ölmüş dört

rımız, adadaki sivil direnişi örgütlediler, halkı bilinçlendirdiler. Silahları 10 tonluk küçük teknelerle adaya soktular. Sonra 6-7 Eylül olaylarını ele al...

-Pardon Paşam anlamadım, 6-7 Eylül olayları mı?

-Tabii. 6-7 Eylül de, bir Özel Harp işiydi. Ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amaca da ulaştı. Sorarım size, bu muhteşem bir örgütlenme değil miydi?

-E, evet Paşam!..."***

Bu sıralarda Demokrat Parti gittikçe kötüye giden bir ekonomi, yükselen enflasyon ve büyüyen muhalefetle karşı karşıya kalmıştı. 1956 yılında muhalefeti baskı altına almak için Basın ve Toplantı Yasasına getirilen kısıtlamalar da büyük ölçüde 6-7 Eylül olayları bahane edilerek gerekçelendirilmişti.

6-7 Eylül olayları, çok uluslu Osmanlı devletinden Türk ulus-devletine geçiş döneminde bütün diğer ulusların inkar ve imhası temelinde Türk ulusu yaratma projesinin bir parçası ve devamıydı. Ermeni ve Asurilere uygulanan soykırım, 1913 ve 20'de Pontus halkının katliam ve tehcirle Anadolu'dan sürülmesi, yine 1920'de Koçgiri'de Kürtlerin katli ve tehciri, 1924 Şeyh Said, 1930 Ağrı, 1938 Dersim katliamları, ve daha nice... Bunları izleyen katliam ve tehcirlerden geri kalan Türk olmayan bakiye halkların mal varlıklarına el konulması, 1942 yılında yürürlüğe giren Varlık Vergisi ile "Gayri Müslim"lerin ekonomik olarak çökertilmeleri ve devletin izlediği zorunlu göç ve iskân politikaları da bu homojenleştirme çabalarının bir parçasını oluşturmuştur.

1934'teki, Trakya olayları olarak bilinen ve Yahudileri zorunlu göçe sevk için yapılan saldırılar ile 1930'larda Kürtlere uygulanan mecburi iskân politikaları da bu bağlamda ele alınmalıdır. Aynı dönemde, 1929-1934 arası Anadolu Ermenilerinin Anadolu'nun merkezlerine ve ardından İstanbul'a göç ettirilmesinin amacı ise gayrimüslimleri tümüyle Anadolu'dan uzaklaştırıp İstanbul'da toplamaktı. 1946'da yazıldığı düşünülen bir CHP azınlık raporu bunu açıkça ifade eder. Rapora göre, 1950'lere kadar Anadolu, Yahudi ve Hristiyanlardan temizlenmeli ve sonra İstanbul, Yunanistan'la

olan bağları ve nüfusun çokluğu nedeniyle Rumlardan arındırılmalıydı.

Bu olayların insanlığa karşı işlenmiş suçlar kapsamında değerlendirilmesi ve ciddi bir araştırma, yüzleşme, yargılama yapılması yolundaki istekler günümüze gelinceye kadar defalarca yinelenmiş ama sonuç alınamamıştır.

Bugün ülkemizde ve yaşadığımız coğrafyada hâlâ halklar birbirlerine kırdırılıyor. Sünni- Müslüman ve Türk olmayanlar dini ve etnik ayrımcılığa uğramaya devam ediyor. Yaşadığımız günlerde Kürt halkına yönelik bir kırım devam ediyor. 6-7 Eylül'e benzer şekilde dükkânları yağmalanıyor, ateşe veriliyor, yıllardır yaşadıkları yerlerden göç etmek zorunda bırakılıyorlar. Cizre'de kesintisiz bir sıkıyönetim 9 gün devam ediyor. Siviller keskin nişancılar tarafından kadın, çocuk demeden hedef seçilerek öldürülüyorlar. 70 yaşındaki bir insan sadece Kürt olduğu için yüzlerce kişi tarafından linç edilmek isteniyor. Kısacası değişen bir şey yok. Zaten tarihimiz katliamlar ve soykırımlarla dolu: 1915 Ermeni Soykırımı, 1938 Dersim Kırımı, 6-7 Eylül, 19-26 Aralık 1978 Kahramanmaraş ve 1980 Çorum Alevi kırımları, 1993 Sivas katliamı...

Eğer günümüzde Kürt halkına yönelik saldırılar böyle rahatlıkla ve pervasızca devam edebiliyorsa, bunun nede-nini gelenekleşmiş bu katliamcı tarihte ve bunu "vatan millet" adına benimsemiş bir halk gerçeğinde aramak gerekir.

*Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba attığı iddia edilen Selanik Üniversitesi Siyasal Bilgiler öğrencisi Oktay Engin, daha sonra gıyabında mahkûm edilmiştir. Aynı Oktay Engin, 22 Şubat 1992 - 18 Eylül 1993 tarihleri arasında Nevşehir Valiliği'ne getirilmiştir.

** Mithat Perin'in sahibi, Gökşin Sipahioğlu'nun yazı işleri müdürü olduğu İstanbul Ekspres gazetesi DP yanlısı bir gazete olmanın yanında diğer birçok "gazete" gibi Mit ile ilişki içindeydi. Günlük tirajı 20.000 civarında olan gazete 6 Eylül'de 290.000 adet basılarak "Kıbrıs Türktür" Derneği üyelerince bütün İstanbul'da dağıtılmıştı.

***"Türk Gladio'su İçin Bazı İpuçları,"- Tempo Dergisi, S. 24, 9-15 Haziran 1991

Emekçi Sınıfların “Yasadişı” İnsanları

Alaz Kalaycı

Kendi vatandaşlarına karşı katliam düzenleyen bir “hukuk” devletinin daha “mülteci” bile diyemediği, hukuki tanımlamasını yapamadığı insanlara insancıl biçimde muamele edeceğine hangimiz inanabiliriz?

Yıllardır farklı bir ırka, dine, kültüre tahammüledememiş, kardeşimdediği bir milleti bile her fırsatta her alanda aşağılamış bir toplumun savaştan can havliyle kaçan zor durumdaki insanlara kucak açabileceğine hangimiz inanabiliriz?

Kadına evde şiddet uygulayan, işte sömüren, sokakta taciz eden, her alanda kısıtlayan ve kullanan o çok aşına olduğumuz erkek geleneğinin; yine o gelenekten kaçan, bu yetmezmiş gibi kimliği ve hakları tanımlanmamış bir kadına daha iyi davranacağına hangimiz inanabiliriz?

Vahşi bir hayvan gibi etrafa saldıran devletin eli-kolu-dili haline gelmiş medyanın, mültecilerin sorunlarını ne kadar içten ve yapıcı bir şekilde yansıtabileceğine hangimiz inanabiliriz?

Birbirini besleyen bu dört mekanizmaya inanmak ve kefil olabilmek için ancak bunlardan birine ait olmak gerekir.

Bugün, Suriye’ye karşı düzenlenen emperyalist müdahalede gönüllü olarak yer alan devlet, savaş kurbanlarına kapılarını formaliteden açarak savaştaki payını aklamaya ve örtbas etmeye çalışmaktadır. Suriyeli mülteciler için ilk zamanlar çokça duyduğumuz (hukuken de hiçbir anlam ifade etmeyen) “misafir” statüsü ve sonraları da çıkartılan yönetmelikte uydurulmuş olan “geçici koruma” statüsü sorumluluk almaktan kaçan, dahası bu insanların istismar edilmesine ön ayak olan bir devletin

terimleridir. Coğrafi bir kriter koyarak mülteci statüsünü sadece Avrupa’dan gelenlere tanımak devlet politikasının ikiyüzlülüğünü ve samimiyetsizliğini göstermiştir. Aynı şekilde, bu sömürü düzeninde, devletin ismini bile koyamadığı bu mağdur insanlar birçok temel haktan mahrum bir şekilde hayata tutunmaya çalışmaktadır. Ezidi mültecilere barınma gibi temel bir hak bile tanınmayınca Kürt halkının bunu kendi imkanlarıyla sağladığına etraftaki yardım kampanyalarından tanık olsak da halk desteğinin, gönüllü çalışmaların veya STK’ların tek başına altından kalkamayacağı; devletin saray ve savaş masraflarından vazgeçip yasadışı çalışmaya mahkum ettiği gayriresmi mültecilerine kendi eliyle ekonomik yardım yapması, eşit bir alan açması gerektiği açıkça ortadadır.

Toplum açısından bakıldığında ise, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi etrafımızda da mültecilere yönelik birçok nefret söylemi hakim. Mültecilerin varlığından rahatsız olan, her fırsatta ülke huzurunu bozduklarını söyleyen, sömürreni değil de sömürüleni kendine düşman olarak gören, savaşı değil mağdurlarını protesto eden insanlar ile geçenlerde mültecilerin kalacağı merkezleri yakan Naziler arasında mantık işleyişi açısından fark kalmamıştır. Bu anlamdasorun, iki halkın birbiriyle anlaşamaması değil, azınlık ve yoksul bir halk üzerinde milliyetçi söylemler yataklığında artan baskıdır. Burjuvazi toplumun alt sınıfından iki topluluğu birbirine düşürerek emek sömürüsünü kolaylaştırmıştır. Nitekim, mültecileri ucuz iş gücü olarak gören ve halihazırdaki işçilerine karşı aynı sebepten baskı uygulayan işverenlere emekçi sınıfların birlik olarak karşı gelmesi gerekirken milliyetçi söylemler artmıştır ve bu ırkçı söylemler

burjuvazinin ekmeğine yağ sürmeye devam etmektedir. Zaten örgütsüz ve güvencesiz bir halde bulunan Türkiye’li işçi sınıfının aynı konumu paylaştığı mülteci işçilerle dayanışma içinde örgütlenmesi gerektiği apaçık ortadadır.

Diğer yandan, mevcut düzende şehir-kırsal alan fark etmeksizin kadınların karşılaştıkları şiddet hayatımıza işlemiş durumdadır. Yabancı uyruklu kadınların karakollarda uğradığı polis şiddeti ve tacizi de bilinirken söz konusu bir de mülteci kadınlar olunca, bu kadınları mülteci statüsüne atan savaştan -hatta o statüyü vermeyen devletin- geleneğinden yetişmiş erkekler durumu kullanmaktan çekinmemektedir. Mülteci kadınlar, en düşük ücretlerle çalıştırılmakta fuhuşa zorlanıp satılmaktadır. Son olarak, devletin tanımıyla 4. sınıf koruma statüsüne sahip “geçici korunan” mültecilere bilhassa Suriyelilere karşı yapılan ırkçı saldırılar medyaya yansımamakta, yansısa bile önemsiz bir gerginlikmiş gibi lanse edilmektedir. Nedense satılarak veya satılmayarak tecavüze uğrayan mülteci kadınların, çalışma “ücretini” işvereninden alamayan mülteci çalışanların, artan çocuk işçilerin haberlerine medyada pek rastlayamıyoruz ama mültecinin işlediği bir suç hepimizin kulağına gelebiliyor. Emekçi sınıfları

birbirine düşürmeyi, burjuvaları korumayı düstur edinmiş medya, nemalandığı devletten farklı bir konumda değildir.

Statülerini ve haklarını belirsiz bırakarak “misafirlerine” haklarını arama yollarını kapatan ve topluma eşitsizliği yaymaya devam eden devlet, aynı devletin yandaş medyası, mültecilerden daha fazla kira alan ev sahipleri, daha iyi imkanlar için ses çıkaramayan bu insanları ağır koşullarda ve düşük ücretle çalışmaya mecbur edip durumu kendi adına fırsata dönüştüren, ahlakları maliyet düşürmek ve sömürmek üzerine kurulmuş işverenler, savaştan kaçmış kadınları savaşın tecavüzcü geleneğinden farksız olarak kullanmaya çalışan erkekler... Bunlar aynı sınıflarda olmasalar bile aynı sınıf kültürüyle hareket etmekte, burjuvazinin toprağına bağladığı saldırgan vahşet tohumlarına gübre olup onu beslemektedirler. Birbirlerinin farklı alanlardaki destekçileridir ve bu “soydaşlar,” faili oldukları tarihin kanlı sayfalarına bir daha hiç çıkmamak üzere gömülmek zorundadır.

Halkların dayanışma içinde olduğu günlerin umuduyla kalın.

sayfa 1’den devam

Asgari Ücret

Ali Gök

Bugüne kadar asgari ücret mücadelesinin önemini sendikacılar, komünistler, Kürt devrimci demokratları da dahil bir türlü kavrayıp sınıfın burjuvaziye karşı mücadele alanı haline getiremedik. Son zamanlarda asgari ücret tepitinde burjuvaziyi zorlama, sınıf içinde mücadeleyi yükseltme konusunda çabalar gözleniyor, ama zayıf ve yetersiz. Mücadelenin doğru bir şekilde başlatılması, geliştirilmesi, genişletilmesi ve yığınları sarması sorunun doğru olarak tespit edilmesine bağlıdır. Sınıf içerisinde yaşadığımız sıkıntılı durumlar sınıfın içinde bulunduğu durumu doğru gözleyemememiz ve doğru mücadele yollarını örgütleyemememizden kaynaklanıyor. Adeta hepimiz ‘ağlayan kaya’ya döndük. Komünistler, sınıf sendikacılığını savunanlar ağlayan kaya olamazlar, tersine burjuvaziyi ağlayan kayaya çevirirler. Sınıf mücadeleleri tarihi bize böyle diyor. Her bakımdan çok ağır koşullarda mücadeleye başlamış, komünistlere zengin deneyimler bi-

rakmış Bolşevikler bize yılların derinliklerinden şöyle sesleniyor: “YIĞINLARI BİL, YIĞINLAR İÇİNDE YAŞA, YIĞINLARI KAZAN AMA YIĞINLARA YALTAKLANMA. “ Sınıfın içinde bulunduğu durumu iyi bilmek, sınıfın içinde yaşamak öncelikli görevimiz. Öncelikle bunu yapacağız; buradaki sürekli ve inatçı çalışmamızla sınıfı kazanacağız. İşte bu süreçte asgari ücret mücadelesi sınıfla bağlarımızı geliştirmemizde ve güvencesiz işçilerle bağlar kurmamızda bize geniş olanaklar açacaktır. Hele hele 2016 yılı asgari ücret mücadelesi önceki yıllardaki mücadeleden daha bir önem kazanıyor. 2015 yılının bitimine dört ay kala asgari ücret mücadelesini yavaş yavaş yükseltmemiz gerekiyor. Öncelikle “İŞBAŞI Gazetesi” olarak mütevazî bir şekilde ama kesinlikle kendimize güvenerek, doğru olan kuvvetlidir bilgisiyle hareket ederek düzenli, sürekli gündem oluşturan, abartısız ama samimi ve kararlı bir mücadele süreci başlatmalıyız. İşverenler, devlet ve sarı sendikalar çoğunlukta olduğu için asgari ücret komisyonunda bir şey yapılamaz teslimiyetçi anlayışı kafalardan kazınmalıdır. Bu anlayış 2016 yılında kararlı

bir tutumla dağıtılmaya başlanmalıdır. Öncelikle bizim hazırlıklı olmamız, gücümüze güvenmemiz, yalnız başımıza kalsak da yapacak bir şeyler olduğunu mutlaka inanmalı, bu konuda niyetli kesimlerle (sendikalar, siyasal parti veya dergi grupları vs) gücümüzü büyütmeye çalışmalıyız. Bu konuda İŞBAŞI olarak çalışmalarını başlatmanın tam zamanıdır. Asgari ücret mücadelesinin önemini özenle ve sabırla tüm kesimlere, gerek yayınla, gerek bire bir görüşmelerle, gerekse panellerle inatçı bir şekilde anlatmalıyız. Çünkü doğru bilgi, sindirilmiş bilgi olmadan doğru eylem başarılı eylemin olması da zordur. Onun içinde Lenin boşuna : “ Devrimci Teori olmadan Devrimci Pratik Olmaz “ demiyor. O halde İŞBAŞIyaparak bu süreci zaman geçirmeden ele almalıyız. Unutmamalıyız ki asgari ücret mücadelesi aynı zamanda ağırlaşan çalışma koşullarına, güvencesizliğe, sendikasılaştırılmaya ve işçi sınıfının amorflaştırılmasına karşı mücadeledir. Asgari ücret için yürütülecek mücadele tek tek işçileri değil, topyekun işçi sınıfını ilgilendiren bir sorundur; bu yüzden de salt ekonomik değil, politik bir mücadeledir. Seçim sırasında burjuva liberal partilerin, HDP ve sol kesimlerin asgari

ücreti seçim programlarına koymaları, sorunun önemini gösteren bir somut bir olgudur. Burjuvazi asgari ücreti işçileri aldatmanın bir aracı olarak kullanmaktadır. Buna izin vermemek örgütlenmekten ve eylemden geçer. Asgari ücret mücadelesi aynı zamanda farklı milliyetlerden (Kürt, Türk vb.) işçi sınıfının birleşme, milliyetçiliği ve şovenizmi yenme alanıdır. Sosyalistler, komünistler bu bilinçle hareket etmelidir. Sınıf örgütlenmesine birçok yönüyle olumlu etki yapabilecek asgari ücret mücadelesini yükselterek burjuvazinin uykusunu kaçırmak elimizdedir. Kendimize güvenelim. “Gerçekçi ol,İmkânsızı iste”, yeter ki bir yerlerden başlayalım. Geç kalmayalım. Gericiliğin saldırı ve imhaya yöneldiği bir dönemde sınıfa ulaşp, onu hareketlendirerek halkların kardeşliğinin köprülerini kurmalıyız. Kürt özgürlük hareketi de asgari ücret mücadelesine aktif olarak katılıp asgari ücretin yükseltilmesi için samimi ve inatçı mücadelesini sınıfa göstermelidir. Asgari ücret mücadelesi bir taşla birkaç kuş vurmak için birçok olanak sağlıyor. Yeterki geç kalmadan kollarımızı hızla sıvayıp yola koyulalım.

Devletin İkiyüzü : Savaş ve Yağma

Devlet, Kürt halkına yönelik savaşını tüm güçleriyle sürdürürken, sosyalistlere, devrimcilere karşı baskı ve tutuklamaları hız kesmiyor. Artık devlet, terörünü işçilere yönelik olarak fabrika içlerine kadar silahlı güçleriyle sokmuş durumda.

Toplum üzerinde uygulamaya koyduğu ve açıkça uyguladığı terörüyle bir korku imparatorluğu kurmayı deniyor. Bu hamle, sermayenin devletin talan planlarını rahatça uygulamaya geçirmesini sağlıyor. İstanbul Büyükçekmece halkı, 2013 yılında beri Büyükşehir ve İlçe Belediyesi elbirliğiyle, imara açılıp satışa çıkarılan Albatros Parkı'nın, park olarak kalması için mücadelelerini sürdürüyor. CHP'li İlçe Belediyesi tarafından bilinçli olarak bakım yapılmadığı için metruk bir alan haline getirilen park, bu haliyle halkın gözünden düşürülüp değersizleştirilerek, mevcut ağaçlar kesilmeye başlanmıştı. Park'ın turizm ve ticaret alanı olarak

tescil edilmesini kabul etmeyen Büyükçekmece halkı, çeşitli gösteriler ve imza kampanyalarıyla planın iptalini istiyorlar.

İmzaya açtıkları metinde “Korumu, geçmişi, içerisindeki ağaçları ve birinci derece deprem bölgesi olan ilçe merkezimizin, deprem sonrası toplanma yeri olarak kullanabilecek, tek doğal alan olması sebebiyle, söz konusu alanın, Büyükçekmece halkının faydalanabileceği bir şehir park olarak düzenlenmesini, imar planlarında gerekli değişikliğin yapılmasını, yeşil alan olarak tescilini” talep ettiklerini dile getirmişlerdi.

2013 yılından bu yana, mücadelelerini sürdüren Büyükçekmece halkı, park alanı içinde kurdukları çadırlarla alanlarına sahip çıkıyor. 14 Eylül'de CHP'li ilçe belediyesi ekipleri, Gezi sürecini hatırlatan bir saldırıyla nöbet çadırlarını sökmek istediler. Saldırıya direnişle cevap veren halk, “Albatros'un Yırca olması-na izin vermeyeceğiz.” diyerek, saldırıyı

püskürttüler, zabıtaları alandan kovdular. Bir başka yağma planı da Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın Galataport projesine ÇED olumlu kararı vermesiyle hayata geçirilmeye çalışılıyor. 11 Eylül'de Bakanlıkça açıklanan “çevresel etki değerlendirmesi” olumlu kararı, Karaköy sahilinin 1200 metrelik sahil şeridinde tarihi binaların yıkılarak, otel- restaurant, cafe ve mağazalar yapılmasının önünü açıyor.

Sormak gerekiyor, ortada ileriye dönük hiçbir icraat yapılmayacağı söylenen, sadece bir seçim hükümeti olduğu ifade edilen bu hükümet, bu savaş ve yağma planlarını nasıl hayata geçiriyor? İsterse tek başına hükümet, isterse koalisyon hükümeti, isterse adı seçim hükümeti olsun, sermayenin yeniden üretimi için yapılan planlar hiçbir şekilde durmuyor.

Tarafınızı Seçin

Muhtar toplantılarıyla başlayan süreç gelişerek bir yasaya dönüştü. Saray'da muhtarlarla yapılan ardı ardına toplantılarda, ilk ağızdan yapılan telkinle “Benim muhtarım, hangi evde kim var? Gelecek gayet uygun ve sakın bir şekilde kaymakamına, emniyet müdürüne bildirecek.” denildiğini yazılı ve görsel medyadan öğrenmiştik.

Devlet yetkili organları tarafından bu telkinin yeterli olmayacağı görülmüş ki, bu sürece halkın da katılmasının yasayla öne açılmış. Terörle Mücadele Kanunu kapsamında hazırlanan yönetmelik, faillerin yakalanmasına yardımcı olanlara para ödülü verilecek diyor. Yasaya göre kişinin ödülü hak etmesi için aydınlatılmasına yardımcı olunan suçun, “3713 sayılı kanun” yani terörle mücadele kanunu kapsamında bulunması, verilen bilginin, suçun aydınlatılması veya failin belirlenmesine yardımcı olacak niteliğe haiz olması gerekiyor.

Yani bu yasa bir devlet görevlisinin yatak odasında para sayma makinası bulun-

masını, ayakkabı kutusunda para bulunmasını ya da başka bir ülkeye gizlice silah sevkiyatı ihbar etmeyi kapsamıyor. Yasaya göre ödülün miktarı, sağlanacak bilgi, aydınlatılacak suç veya ihbar edilecek fail dikkate alınarak; ödül komisyonu tarafından belirlenecek. Ödül miktarında üst sınır 200.000 TL olarak belirlenmiş. Bu yasaya ahlak sınırları çerçevesinde bakıldığında, devlet halka ahlaksız bir teklifte bulunarak, halkın kötü ekonomik durumundan faydalanıp, komşusu İbrahim Bey'in oğlu komünist Hasan'ı, para için polise ihbar etmesini istiyor şeklinde yorumlanabilir. Doğrudur. Salt bu çerçeveden bakmak, devletin bu hamlesini eksik görmek olur.

-Devlet bu yasayla, işçilerden, emekçilerden ve ezilen halklardan taraf olmalarını istemektedir. Ekonomik zorla bunu dayatmaktadır.

-Ya sömürsüz bir dünya için, ezilen halkların, işçinin, emekçinin yanında, onurunla yaşayacaksınız. Ya da sermayenin devletin beka-

sı için sermayeye hizmet edeceksin.

-Devlet sınıf savaşımında kullandığı etnik, dinsel ayrımcılık silahlarına, ihbar mekanizmalarıyla yeni bir boyut kazandırmaktadır. Bu yasa aynı zamanda, tüm güçlerine, yasalarına, aygıtlarına rağmen, bir çaresizliğin dev-

leti sardığının göstergesidir. Çaresizliğini ezilenler arasında ötekileştirme politikası yürüterek, yok etmek istiyor.

Bizlere düşen, devletin bu jurnalci mekanizmasını tersine çevirmektir. Sermaye devletin, ekonomik, ideolojik tüm saldırılarını deşifre edelim.

Tutsaklara Yönelik Baskı ve Sürgün Uygulaması Devam Ediyor

Burjuva devlet, kendisine yönelik her türlü direnişi, onun yasalarına karşı durmayı bir yaşam biçimi haline getiren halklara, işçilere, emekçilere ve hangi koşullarda olursa olsun, siyasi tutsaklara karşı baskı ve şiddetini artırarak sürdürüyor. Uluslararası tüm yasaları hiçe sayarak, “yasayla” tutsak ettiğinin iradesini, bin bir türlü işkence yöntemiyle kırmaya çalışıyor. Ceberrut devlet, kendi yasalarının hangi koşulda olursa olsun, gerçek özgürlüğün sermayenin devletin yıkılmadıkça gelemeyeceğine inanan ve bunun için mücadele eden iradeyi yok edemediğini gördükçe çılgına dönüyor, katliama yöneliyor.

Bu baskılara karşı 15 Ağustos'ta 92 ce-

zaevinde, 600 tutuklunun başlattığı süresiz dönüşümlü açlık grevi devam ediyor. Tutsaklara ve ailelerine yönelik psikolojik bir yıldırma ve yalnızlaştırma unsuru olarak, sevk uygulamasını kullanan devlet, Diyarbakır D Tipi Kapalı Cezaevi'nde bulunan 50 PKK'li tutsağı, Rize, Gümüşhane, Bayburt ve Giresun gibi illere gönderiyor. Erzurum H Tipi Cezaevi'nde olduğu gibi bir çok cezaevinde, dört kişilik koşullara, dokuz kişi konarak, koşullar nefes alınamayacak duruma getiriliyor. Hasta tutsakların, hastaneye sevkleri ve tedavi süreçleri olumsuz koşullarda yapılırken, görüşmeye gelen tutsak yakınları da baskı ve yıldırmanın muhatabı oluyor.

Direnış - Eylem - Mücadele

Türkiye işçi sınıfı önemli bir dönemecin eşiğindedir. Önümüzdeki süreçte kendisini bir sınıf olarak ortaya koymak bugünden konulacak köşe taşları ile hayata geçirilecektir. Tek bir fabrikada, tek bir atölyede olsa bile, her türlü direniş ve kazanım kalenin duvarlarının örülmesine katkı koyacaktır.

Shakespeare'in "Koca sesleri meydana getiren küçük dereciklerdir." şiarı, işçi sınıfının bu-

günkü düsturu olmalıdır. Sınıf kardeşliği etrafında birleşerek, dayanışma ruhuna engel olacak milliyetçi-şoven anlayışları kendi içinde boğulmalıdır.

Arçelik

Arçelik LG işçilerinin yaklaşık 60 gün önce başlattıkları direnişleri devam ediyor. Türk Metal sendikasıdan istifa edip, ortaya koydukları iradenin fabrika yönetimi tarafından tanınmasını iste-

yen işçiler, kendilerini fabrikaya kapatarak eylemlerini duyurmuşlardı. Polis zoruyla fabrikadan çıkartılan işçilerden 173'ü, tazminatsız olarak işten çıkartılmıştı. Patron tarafından, çalışan işçilere tekrar Türk Metal'e üye olmaları konusunda baskı yapılıyor.

İşçiler direnişlerini kırma girişiminin, Patron-Türk Metal-Emniyet üçlüsü tarafından sürdürüldüğünü dile getiriyorlar. İşçilerin, Evrensel Gazetesi'ne

verdikleri röportajdan çıkartılacak ana başlıklar şunlardır;

- 1.MESS'in ardından patronun ikinci sendikası Türk Metal'dir.
- 2.Biz çalışıyoruz biz üretiyoruz. Biz varsak devlet var, biz varsak hükümetler var.
- 3.Tüm işçi ve emekçilerin kendilerini temsil etmeyen sendikalara karşı ayaklanmaları gerekir.

4.Mevcut bürokratik sendikal anlayışa son verilmelidir.

5.Hükümet ve egemenlerin çıkardığı savaş, yoğun olarak gündemi işgal ediyor ve bu vesileyle işçilerin, emekçilerin direnişi ve eylemleri gündem olmaktan çıkartılmaya çalışılıyor. Biz savaş çıkartılmasını, gençlerin öldürülmesini istemiyoruz.

Hema

HEMA işçileri, grevlerinin 10. gününde bir yürüyüş gerçekleştirdi. HEMA Madeni'nde, toplu sözleşmenin imzalanmaması sonucunda, 2 Eylül'de greve çıkan işçilerin, ailelerinin de katılımıyla gerçekleştirdikleri yürüyüşe, ilçe halkı ve diğer maden işçileri de destek verdi.

Bartın'ın Amasra ilçesinde bulunan HEMA ocaklarında çalışan işçiler, yürüyüşleri sırasında; "Madenci Feneri Sönmeyecek. Yaşasın 1 Mayıs" dövizleri taşıyıp, "Amasra ve Yırca Maden-

cine Sahip Çık" sloganı attılar. İlçe merkezinde yapılan açıklamada konuşan Genel Maden- İş Başkanı Demirci; "Biz her türlü mücadeleye hazırız. Biz avans istemiyoruz. Yasada açıkça ifade

edildiği gibi yer altında çalışan arkadaşlarımızın en düşük ücretinin, iki asgari ücret olmasını istiyoruz. Yer üstünde çalışan arkadaşlarımız içinde taleplerimiz son derece açık ve nettir." dedi.

Ankara

Nümune Hastanesi

Ankara Numune Hastanesi'nde Disk Genel İş Sendikası üyesi taşeron işçiler, toplu sözleşme haklarının gaspı için ortaya sürülen "ihale uzatmalarına" tepki göstererek, 24 Ağustos'ta hastane önünde basın açıklaması yaptılar. İşçiler, "Her yıl yenilenen sözleşmelerle giriş-çıkış yapılarak, haklarımız gasp ediliyor. Taşeron işçilerin toplu sözleşme hakkı varken, ihale uzatması ve sürekli değişen şirket isim-

lerinden dolayı toplu sözleşme yapılamıyor." denildi. İşçiler yaptıkları açıklamada ayrıca,

- İnsanca çalışma koşulları ve yaşanabilir ücret
- Toplu sözleşme hakkının tanınması
- Taşeron çalışma sisteminin kaldırılması
- Sağlıklı ve güvenceli çalışma ortamı

-Keyfi rotasyonların durdurulması ve angarya çalıştırmaya son verilmesi taleplerini dile getirdiler.

ORS

ORS (Ortadoğu Rulman Sanayi) Ankara fabrikasında, yaptıkları eylemle Türk Metal'den topluca istifa edip, taleplerini patrona kabul ettiren işçiler, aradan üç ay geçmesine rağmen verilen sözlerin tutulmaması ve toplu sözleşme protokolünün imzalanmaması sebebiyle, Ağustos ayı sonunda işi durdurma kararı almışlardı. Bu karar sonunda patron, 500 işçiyi işten attığını bildirdi. Patronun bu hamlesine fabrikada çalışan 1600 işçi direnişle karşılık verdi. Fabrika önünde devam eden direnişe, 7 Eylül'de jandarma, toma,

biber gazı ve plastik mermiyle saldırdı. 9 Eylül'de patronla yapılan görüşme sonrasında ise, 30 işçinin işe alınmamasını temel alan ve bir protokol yapılarak, direnişin sonlandırıldığı haberi medyada yer almaktadır.

ORS ve benzeri fabrikalarda ortaya çıkan direnişler ve sonuçları, sınıf mücadelesinin bugünü ve geleceği açısından önemli veriler sunmaktadır. Bu sebeple "ORS de olanlar" başlıklı bir yazı, gelecek sayımızda yer alacaktır.

Hayvan Hapishanesinde Bir Gezinti

Hayvanat Bahçelerinin oluşumu tarihte kraların hayvan koleksiyonuna dayandırılır. Örneğin: Süleyman'ın maymun ve tavus Kuşu koleksiyonu; Nebukadnezar'ın aslan koleksiyonu; II.Ptoleminos'un geniş bir hayvan ko-

leksiyonu ; Kubilay'ın ise aslan, kaplan, leopar, su aygırı ve yaban eşiği koleksiyonu vardı.

Samsun'da toplama kamplarını animsatan Hayvanat Bahçesi olarak adlandırılmış bir hayvan mekanı var.Özellikle çocuklar olmak üzere binlerce ziyaret

edeni oluyor mutlaka..Ama çocuklar o vahşi hayvanları orada tanıyıp belleğine kazıyacağına televizyondan izlese daha iyi olur. Çünkü buradaki gördüğü aslanları doğal ortamlarında görme olanağına kavuşan bir çocuğu düşünün; orada gidip aslanın boynuna sarılır ve olacakları siz düşünün. Çünkü buradaki kral aslan ve diğer yırtıcılar miskin miskin dolaşıyor.Yalnızca yemek gereksinimleri halledilen bu canavarlar tutsaklıklarının farkında sanki. Koskoca aslan küçücük bir kafesin içinde genellikle beni görsünler diye çıkıp yatıyor, Bazen de ölümcül hareketlerle dolaşıyor. Ayı,şebeklik yaparsam ödüllendirilirmiyim havasında. Deveküşü hâlâ nerde olduğu-

nu idrak edememiş gibi bakıyor.Diğerlerinin de mutsuzluğu yüzlerinden okunuyor adeta..

Buranın insan hapishanelerinden tek farkı; hapishanelerde nizamiye kapısında askerler bekler,burada rant elde etmek için kurulmuş gişeler...Hapishanelerde insanlara kötü ve iyi muameleyi,yasakları gardiyanlar uygular, burada bakıcılar. Mahkumları bırakırsanız kaçar,-bunlarda kaçar...Mahkumlar hatta tünel kazar kaçar,bunların kafesleri sağlam olmayınca kırar kaçar...Öyleyse ne farkı var buranın hapishaneden?...Madem yapacaksın,parada kazanmak istiyorsun,bir çok boş arazi var doğal yaşama uygun düzenlenecek; git oraya yap,hiç değilse birazcık anlamı olsun diyesi geliyor insanın...Ama olurmu?Az masraf çok para..

Kısacası bu sistem tüm canlıların yaşamları dahil her şeyini paraya çeviriyor...Hoyratça, utanmadan, pervasızlıkla..Onlar için ne gam...İnsan insanlığından olmuş,aslan aslanlığından...Yeterki para gelsin.. Yeterki babalar, anneler küçücük çocuklarına o aciz hayvanları vahşi hayvan diye tanıtsın..Etrafa saçılan kokuları da ayrı sorun...

Bu yazıyı bir vatandaşın çocuğu ile hayvanat bahçesindeki serüveniyle noktalayalım... *Anne bu aslanlar yırtıcı mı? -evet, *insanı parçalar mı? -evet, *ama çok sevimliler. ses yok... *Ayılar saldırmaz mı? -saldırır, *peki parçalar mı? -tabii, *Ama oyun oynuyorlar, ses yok. *Deve kuşları koşmazlar mı?-koşarlar,hem de en hızlı, *niye koşmuyorlar? -yer yok, *o zaman salsınlar. ses yok.....

Sebepler Onlar, Kar Onlara, Gazap Bize

Bilindiği gibi Karadeniz’in tüm illerinde yağmurun ne zaman yağacağını tahmin etmek zordur. Bir bakarsınız günlük güneşlik bir ortamda bulutlar dans etmeye başlar ve bardaktan boşanırcasına yağmur düşer. Yine birkaç km. aşağılarda sıcaklık ve nem insanı kavururken, dağların bir yerinde sicim gibi yağan yağmurun suları derya olup akar aşağılara. Bu duruma çözümü doğa bulmuştur aslında. Yağış olmayan zamanlarda suskun akan dereler, coşkun akacakları günlerin ikazını yaparak yatağını geniş tutmuştur. Dağların ve kayaların arasında genişlik mümkün olmadığı hallerde ise irili ufaklı şelalelerle ikazlarını yapmıştır dereler. “Benim güzergahım bu, böylece akar gidersem coşkunluğumda da suskunluğumda da zarar vermem yarar sağlarım” demiştir aslında..

Ama bu iz ve işaretlere her şeyi talan eden barbar kapitalizm uyum sağlamış mıdır? Hayır. Hatta uyum sağlamak bir yana nasıl paraya çevirip talan edeceğinin hesabını yapmıştır. Derelerin yatağını değiştirip anlamsız yollar yapmaktan, dereleri beton bloklar içine almalara varan akıl dışı işlemlerin tek gerekçesi zaten alan sıkıntısı çeken

yörede imara uygun olmayan alanlar, yani yeni rant alanları yaratmak.

Ya derelerin özgürce döküldüğü denizlere varışını engellemeye ne demeli ?.. Karadeniz Sahil Yolu denilen bir garip yol sayesinde dere yataklarının denize ulaştığı yerler ya değiştirilmiş, yada bloklar içerisine alınmıştır. Ama zamanla bu dereler coşkun akmaya başlayınca, yani can damarları olan yağmurlar fazlaca yağınca, dereler eski güzergâhlarını zorlamaya başlıyor. Böylece de Borçka’da bentleri yıkıyor, Hopa’yı, Arhavi’yi önüne katıp denize sürüklüyor. Dolayısıyla gasp edilen eski yatağında canlı cansız ne varsa alıp götürüyor. Bu durum Artvin ve Rize’de her yıl, Ordu, Giresun, Samsun ve Trabzon’da aralıklarla gerçekleşir. Ama ölümlü ve fazla yıkıcı felaketler olmayınca kimse duymaz ve görmez. Bir kaç yıl önce Samsun ve Giresun’daki ölümlü sel katliamlarında bu durum gündeme gelip sonra unutulmadı mı? Hatta Hopa sel felaketiyle boğuşurken, Samsun’da onlarca cana mal olup, her yeri yıkıp yok eden sel felaketinin sorumluları hakkında takipsizlik kararı verilmedi mi? Kısacası bu ülkede silah doğrultup adam öldüründe, doğayı tahrip edip yaşamı

sonlandırandacezasızlık zırrı sayesinde fütursuzca aşağılık işler yapmayı sürdürüyor. Oysa o yollar ve derelerin önüne çekilen bentler yapılırken bilim adamları, çevre örgütleri, köylüler canları pahasına direnip ikaz etmişlerdi. Şimdi kimin haklı, kimin haksız olmasının ne anlamı var?.. Belki bundan sonraları için anlamlı olur denilebilir ama şimdiden nedenler ilahi güçlere bağlandı bile...

Sonuç olarak Hopa, Arhavi ve Borçka’da 6 bina yıkıldı. 17’ si ağır, 11’ i orta olmak üzere 239 bina hasar gördü. Bunlar saptananlar tabii. Onbir kişi öldü.. Üç insan kayıp.. Bilinen yirmi yedi kişi yaralı... İnsanlar aç susuz yardıma muhtaç duruma geldiler. Günlerce selin içinde kurtarılmayı bekleyen insanların sağlık durumları ertesi gün unutuldu.. Kiralar iki katına çıktı.. Lastik çizme üç-

retleri üçe katladı... Nasılda alıştırılmı-sız ölümü kâra dönüştürmeye.. Hani biz duygusaldık ve ekmeğimizi bölüşürdük ya?.. Fırsat düzenbazlığı iliklerimize kadar işlemiş. Devlet yardım seremonileri organize ediyor. Helikopterler, uçaklar havalandırıyorlar sözüm ona.. Oysa ne kadarda güç gösterisi yapıyorlar Kürt illerinde bombalar yağdırırken insanların kafasına.. Devletin kafalarına bombalar yağdırdığı İğdır’ın, Ağrı’nın, Diyarbakır’ın, Dersim’in belediye yardım araçları çoktan gelmiş yardıma başlamış bile... Ama Ordu’nun, Giresun’un, Samsun’un “hemşeri” belediyeleri görünmüyor hâlâ... Emin olun ki bunu açıklayacakları bir senaryoları vardır. Belki ülkeyi bölmek için Hopa’yı, Arhavi’yi ve Borçka’yı kandırmaya çalışıyorlardı. Ne dersiniz?

Karadeniz’de İşçi Olmak

Samsun sanayi gelişkinliği açısından geri kalmış bir ildir. Çevre katliamı yapan bakır ve azot sanayilerinin kapatılması ve tütün işletmelerinin uluslararası şirketlere satılması sonrası ciddi işçi çalıştıran işletmeler kalmamıştır. Organize sanayide özel sektöre ait önemli sayılabilecek beş on firma olsa da, bunlar genellikle ya az işçi istidam ediyorlar yada kayıtsız işçi çalıştırıyorlar.. Önceleri her evden bir kişi tekel, azot ve bakır işçisi olarak çalıştığı için işsizlik çok önemli bir sorun oluşturmuyordu. Şimdilerde ise, yaişçiler uzun iş saatleri ve düşük ücretle sağlıksız işyerlerinde, ya da gündelik işler verilerek çalıştırıyorlar.

Bunun dışında, büyük şirketler genel müdürlüklerini Karadeniz’in merkezi bir ili olan Samsun’da bulunduruyorlar.. Bundan dolayı da burada hizmet sektörü önemli bir ağırlığa sahip. Büro işçileri asgari ücret ve altında bir ücretle çalışanların önemli bir kesimini oluşturuyor.

Eskiden Azot, Bakır ve Tekel istikametine giden insan sellerinin yerini şimdi küçük işyerleri ve organize sanayiye giden insanlar almış durumda.. O zamanlar işçiler trenlere yetişmek için koşuştururken, şimdilerde servis araçlarına biniyorlar. Ayrıca dolmuşlar o saatlerde tıklım tıklımdoluyor. Birde panelvan minibüs ve kapalı kamyon kasalarında taşınan işçileri sayarsak, gün doğumuyla birlikte binlerce işçi sanayiye akıyor..

İşyerlerinin sağlıksız ve küçük olduğu, iş bulmanın neredeyse bir ayrıcalık olduğu her yerde olduğu gibi Samsun’da da kayıtlı ve kayıtsız çalışanların oranının yarı yarıya olduğunu herkes bilir. Örneğin bir fabrikada 800 çalışan vardır, fakat resmîyette bu sayı 350-

400 civarındadır. Çalışanın yarısına denemek için işe alındığı söylenir ve bir iki ay sonra işe alınanların yarısı işten çıkarılır; eskilerin ise bir kısmının işine sudan gerekçelerle son verilir. Nasılsa işçi asgari ücretle çalışıyordur; tazminatı da o kadar fazla bir şey tutmaz. Böylece de çıbanbaşı veya çıbanbaşı olmaya namzetler ayıklanmış olur.

Peki bu işyerleri müfettişler tarafından hiç mi denetlenmez diyeceksiniz. Aksine sürekli denetlenir.. Ama denetim haberli yapılırdı. Denetim haberi gelince işçiler izin adı altında servis araçlarıyla fabrika dışına çıkarılır; denetim bitince geri getirilir. Küçük işletmelerde kimin çalışıp çalışmadığını denetlemek zaten olası değildir. Çünkü çalışanlara tembih edilmiştir sorulunca burada çalışmadığını, misafir olduğunu söyler.. Böylece koskoca minare ufak kılıfa sokulmuştur ama gözler kör, kulaklar sağır. Oysa yalnızca işçi kıyafetiyle Organize sanayiye giden servis araçlarını şöyle bir inceleyip, kapalı kasaları trafik denetlese, birde dolmuşların getirdiği işçilere bakılsa, öyle detaylı denetimlerde ihtiyaç yok. Ama ne yazık ki çalışan kayıtsız mı, kayıtlı mı araştırması iş cinayetlerinden sonra yapılıyor.

Sendikalar bu işin neresinde? Burada DİSK bölge temsilciliği var.. Ama adı var, kendisi yok. Belediyeleri sol sayılan başkan adayları kazanacak ta, onlara ulufe dağıtır gibi işçi örgütlenmesi sunacakları günü bekliyorlar.. Türk-İş oturarak devlet sektöründeki hakimiyetini de yitirdi. Kala kala ortam iktidar yanlısı sendikalara kaldı.. O zaman sendikadan bahsetmek anlamsızlaşıyor ve işçilerde sendikalara kendilerinin örgütü gözüyle

bakmıyor; dolayısıyla da yaranma güdüsüyle iktidar yanlısı sendikalara yöneliyorlar. Zaten kamu sektörü dışındakilerin bıçak kemiğe dayanmadan ne seçenek arayacak durumları, nede mecalleri var..

Sendikaların ne durumda olduğunu anlatabilmek için bizzat yaşadığım bir deneyimi aktarmak istiyorum. Samsun Organize Sanayi’de faaliyet gösteren bir fabrikadaki işçilerden üç kişi Emekli-Sen’e gelip DİSK’le bağlantı kurmak istediklerini bildirdiler. “Neden DİSK” deyince, “onlar işçi haklarına daha saygılıymış, onun için onlarla görüşeceğiz ama şimdilik kimseye söylemeyin” dediler. DİSK Bölge temsilciliğine gittik.. “Dükkan” kapalıydı. Temsilciyi telefonla aradık, “Şimdi işlerim var, yarın gelebilirler mi?” dedi. Gençleri gönderdik. Ertesi gün yanımıza tekrar geldiler randevu saatinde temsilci “beyefendi” gelememiş. Tekrar aradık. Bize, “onlar hangi iş kolundanmış, hangi koşullarda çalışıyorlarmış?” falan gibi sorular sorunca, “beyefendi sendikacı sizsiniz, bunları size sormak için sizinle görüşmek istiyorlar zaten” dediğimizde, “ben yardımcı olayım diye bunları soruyorum, şehir dışındayım, Pazartesi görüşelim” dedi. Bu sendikacıya ulaşabilme uğraşımız tam bir hafta sürmüştü. Gençler “ağbi, bu adamlardan bize hayır gelmez; sakın bizim sizlerle iletişim kurduğumuzu kimseye söylemeyin” deyip ayrıldılar. Bir daha telefonlarımıza da çıkmadılar. Sendikacı beyefendi ise durumla ilgili bize “ne oldu?” sorusu bile yöneltme gereği duymadı.. Demek ki çok yoğun örgütlenme çalışmaları içerindeydi.. Onun içindir ki üye sayısı yok denecek kadar az. Belki de illegal örgütlenme yapıyordur. (!)

Osözüm ona denetçilere ve sendikacılar yardımcı olsun diye SGK’nın verilerini vermek lazım... Kamu kuruluşları

da dahil 91.432 işçi çalışıyor il genelinde. Samsun’da 1000 kişi üzeri işçi çalıştıran firma varsa, yok. 500 ila 999 işçi çalıştıran firma sayısı 5, işçi sayısı, 2997. 100 ila 499 işçi çalıştıran firma sayısı 74, işçi sayısı, 13.261. Diğerleri bir ila üç işçi çalıştıran işletmeler.. Organize çalışan iş yerlerinde bile örgütlülük yok. Örgütlülük yok olunca da güvencesiz çalıştırma daha kolay oluyor. Bunu hem denetçiler, hem de sendikalar seyrediyor.

Hal böyle olunca işçiler köleliğin en adi koşullarına razı olmak zorunda kalıyor. Örneğin, işçi maaşlarında ‘asgari geçim indirimi’ diye bir barem vardır. İşverenlerin büyük bölümü bunu ödememişler ve birkaç işletmede bu durum tesadüfen ortaya çıkmış. Bundan dolayı işverenlere göstermelik cezalar yazılıp, işçiye ödenmesi koşuluyla hal yoluna gidilmiş. Bu birikmiş paraları işçilerin hesaplarına ödemişler ama parayı çekip geri ödemeyen işçilere kapıyı göstermişler. Ne yapsın insanlar; büyük çoğunluğu bankadan parayı çekip patrona geri vermiş. Vermeyenler veya itiraz edenler işten atılıp mahkemelerle uğraşmak zorunda kaldılar. Örgütsüz işçiye nasılsa bir suç uydurup kapı dışarı etmek kolay..

Kısacası şu anda ülkemizde ve ilimizde işçilerin örgütsüz ve sendikaların işlevsiz oluşu nedenini yalnızca burjuvaziye bağlayamayız. Zaten burjuvazi sınıf düşmanımız. Bizim için iyi şeyler düşünecek halleri yok. Ama bu kadar kepaşeliklerin, bu kadar sömürünün olduğu yerde kendisini sınıf sendikası sanarak ağlayıp sızlayanların hiç mi hatası yok ? Bence asıl hataları sendikaları iş yerlerinden büyük, holding görünümüne bürolara taşımalarıdır. İşçi örgütleyip iş yerlerinde yatma yerine kongre kazanma sevdasındalar. Bizlerin ise bu gelgitleri seyrediyor olmamız ayrı bir olumsuzluktur.

Can Kurtarmayan Can Yelekler

Haşmet Suiçmez

İnsanlar tarih boyunca daha iyi bir yaşam umuduyla yaşadıkları yeri terk edip başka yerlere göç ettiler. Görünen o ki göçmenler, göçleri boyunca, gerek terk ettikleri ülkede, gerek göçleri esnasında, gerekse göç ettikleri ülkede, daha önceki yaşamlarında yaşadıkları kadar acı yaşamadılar.

Savaşlar, savaşın yol açtığı yıkımlar, göçler kapitalizm yok olmadan son bulmayacak. Bu savaşlar görünürde mezhep, din ya da ırk temelli ayrımlar üzerindeymiş gibi görünse de, özünde çok uluslu sermayenin, emperyalist devletlerin çıkarları doğrultusunda gelişmektedir. Bugün Avrupalı emperyalistler görünürde kapılarını göçmenlere açarak vicdanlı bir iş yaptıklarını iddia edecektir. Ancak silah sanayinde, Ortadoğu petrollerinde, ucuz işgücü ihtiyacında savaştan çokça nemalanan bu devletler, göçmen sorununun temeli olan savaşı durdurmak yerine akıllarınca 'krizi fırsata çevirmekteler'.

Ortadoğu'da kendine yeni roller arayan ve bu yolda palazlanan AKP iktidarındaki Türkiye'de bugün resmi rakamlara göre 2 milyona yakın Suriyeli göçmen bulunuyor. Bunların yüzde 85'i mülteci kamplarının dışında, sokaklarda, yıkık binalarda yaşıyor. Çalışmak istediklerinde işverenlerinin sömürü-

süyle karşılaşıyorlar. İşverenin ucuz işgücü gözüyle baktığı ve neredeyse kölelik şartlarında çalışan, ucuz işgücü olmanın dışında çokça dilencilik ve hırsızlıkla anılan Suriyeliler yoğun bir biçimde ırkçılığa maruz kalıyor. Bodrum'dan çıkıp Kos Adası'na ulaşmayı başarmış bir göçmen gencin söylediği gibi, onlar için "denizde boğulup ölmek, Türkiye'de yaşamaktan iyi". Hemen her yerde saldırıya maruz kalıyorlar, işgücü piyasasını düşürdükleri için dışlanıyorlar, düşmanlaştırılıyorlar.

Türkiye'de karşılaştıkları bu insanlık dışı durumla beraber bir kısım mülteci Avrupa'ya gitmeye çalışıyor. Bunun için büyük oranda Türkiye'yi geçiş güzergâhı olarak kullanıyorlar. Bu güzergâhın son duraklarında, mesela İzmir'de yeni bir sektör peyda olmuş: Can yeleği pazarı. Artık hemen her dükkânda, telefoncularda, konfeksiyoncularda can yeleği bulmak mümkün. Her an patlamaya, batmaya hazır botlarla, balık istifi halde karşı kıyıya geçmeye çalışan insanlar, karşıya geçemezsek de ölmeyiz belki diyerek can yeleklerinden alıyorlar.

Savaştan kaçacak insanlar için bir kentin ticari kazanç açısından kendisini yenilemesi, yeni pazarlar, sektörler yaratarak bu durumun suiistimal edilmesi bir yana; satılan bu can yeleklerinin birçoğu aslında kimsenin canını korumaya

elverişli değil. Yurdum esnafı, tıpkı konut arayan göçmenlerden derme çatma kulübelere tonla kira isteyen ev sahipleri misali, 3 kuruş parasıyla savaştan kaçan insanlara sahte can yeleği satıyor.

AKP iktidarı, her ne kadar 2 milyon Suriyelinin Türkiye tarafından 'sahiplenildiğinin' propagandasını yapsa da bu insanların ne şartlar altında yaşadığını görmek için sokağa çıkmamız yeterli. Sokaklar Suriye'den kaçan insanlarla dolu. Hem bu insanlara ülkenin kapılarını açan, hem de gelenlerin yaşam koşullarını umursamayan bir iktidar var karşımızda. İktidar bu kadar insanı ülkeye getirip, ucuz işgücü olmasına, sokaklarda yaşamasına seyirci kalıyor. Bir de diğer yandan "bıktık bu Suriyelilerden" lafı dillerde dolanıyor.

Geçenlerde mikrofon uzatılan göçmen bir çocuk: "Siz savaşı durdurun, biz Avrupa'ya gelmeyiz" dedi mikro-

fonlara. Yani kimse merak etmesin, Suriyeliler de bıktı savaştan ve kaçmaktan. Bu durum can sıkıyorsa savaşı durdurmak için söz söyleyelim. Savaşın ve Türkiye'deki göçmen krizinin müsebbibinin, evinden kaçan göçmenler değil, iktidar olduğunu gösterelim.

Hem savaşın ortasına sürüklenen bir halkı dışlayıp, hem dalga geçer gibi onlara sahte can yeleği satılıyor. Bu insanlar Bodrum'a tatil yapmak için gitmiyorlar; hayatta kalmak için, Avrupa'ya kaçabilmek için gidiyorlar. Nefretimizin adresi Suriyeli göçmenler olmamalıdır. Onlar tüm dünyada bölünen, ayrıştırılan ve ezilen halkların bir kısmıdır. 3-5 kuruşluk kâr için hayatlarıyla oynamamaz.

Savaştan kaçan göçmenler kardeşimizdir! Savaşın sorumlusu emperyalistler ve kendi çıkarı için milyonların canıyla oynayan emperyalist devletlerdir, T.C'dir, AKP iktidarındır!

Bu Filmi Kaçırmayın

2008 senesinde gösterime girmiş olan Bahoz filmi 90'lı yıllardaki öğrenci gençlik mücadelesinden kesitler sunmakta. Derişim'den İstanbul'a üniversite okumaya gelen Cemal ve onu örgütlemeye çalışan devrimciler üzerinden 90'lı yıllardaki Kürt devrimci hareketinin küçük bir resmini çizen

Bahoz, aynı zamanda dönemin öğrenci gençlik mücadelesi içerisinde yaşanan tartışmalar üzerine de fikir veriyor. Bahoz özellikle düzenin içerisine sıkışmış ve ne yapacağını bilmeyen amaçsız bir genç olan Cemal'in devrimci bir birey haline gelme sürecini oldukça güzel anlatmakta. Film belki 90'lı yılların öğrenci gençlik mücadelesini anlatıyor olabilir, ancak hem lisede okuyan arkadaşlarımız hem de üniversite de okuyan arkadaşlarımız filmi izledikleri zaman üniversitelerdeki öğrenci gençlik mücadelesi üzerine filminden hâlâ güncel olan deneyimler çıkarabileceklerine eminiz.

Ayın Romanı: Bitmeyen Kavga

ABD'li yazar John Steinbeck'in 1936 senesinde yayınlanan romanı Bitmeyen Kavga, tarım işçilerinin içerisinde örgütlenme çalışması yapan iki komünist ve tarım işçilerinin grev mücadelesini anlatıyor. Oldukça yalın bir dile sahip olan Bitmeyen Kavga, sınıf mücadelesinden çarpıcı bir şekilde yerel bir kesit sunuyor. Öte yandan iki komünistin tarım işçileriyle olan ilişkileri ve onları örgütleyebilmek için aradıkları çeşitli yollar kuşkusuz okuyucuya da deneyim veriyor.

ŞİİR

Bu duvarlar yetmiyor bizi ayırmaya bilesin...

Bu parmaklıklar, bu demir kapılar, bu hava, inan...

Bazen bir yumrukta yıkacak kadar güçlü,

Bazen bir serçe kadar güçsüzsem, bir nedeni vardır...

Hangi zorluğu yenmemiş insanoğlu. Hele taşıyorsa içinde

bu insanca sevgiyi.

Güzel günler zorlu duraklardan geçer sevdiğim.

Damla damla birikiyor insan.

Damla damla sevgili...

Bir gün akıp gideceğiz hayata...

Duvarlar yıkılacak, açılacak bütün kapılar bilesin.

Benim yüreğim sensin şimdi, seni vurur durur...

Ve yine damla damla çoğalıyorsun içimde.

Yılmaz Güney

Sınıf Mücadelesi Tarihinden

* 14 Eylül 1867 - Karl Marx'ın yazdığı Das Kapital'in ilk cildi yayımlandı.

* 15 Eylül 1910 - Osmanlı Sosyalist Fırkası kuruldu.

* 18 Eylül 1948 Maudin, Endonezya Komünist Partisi öncülüğünde, Hollanda sömürgesine karşı ayaklandı.

* 21 Eylül 1947 - Zonguldak Kozlu Kömür Ocakları'nda grizu patlaması: 48 işçi öldü.

* 21 Eylül 1995 - Buca Katliamı: İzmir Buca Hapishanesi'ne düzenlenen operasyonda 3 devrimci yaşamını yitirdi, 41'i yaralandı.

* 22 Eylül 1919 - Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası kuruldu.

* 23 Eylül 1888 - Enternasyonal marşı, ilk kez Fransa'nın Lille kentinde işçiler tarafından söylendi.

* 23 Eylül 1942 - Naziler, Auschwitz'te gazla öldürme katliamlarına başladı.

* 23 Eylül 1969 - Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) öğrencisi, THKO kurucularından Taylan Özgür İstanbul'da polis kurşunuyla öldürüldü. Aynı gün Deniz Gezmiş tutuklandı.

* 23 Eylül 1974 - Şilili şair Pablo Neruda, askeri diktatörlükçe gözetim altındayken öldü.

* 24 Eylül 1996 - Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde 12 siyasi mahkum dövülerek öldürüldü.

* 25 Eylül 1970 - 18 şeker fabrikasında 21 bin işçi greve gitti.

* 26 Eylül 1960 - Küba lideri Fidel Castro, 4 saat 29 dakika ile BM tarihindeki en uzun konuşmayı yaptı.

* 28 Eylül 1864 - Uluslararası İşçiler Derneği (I. Enternasyonal) Londra'da kuruldu.

Çin'deki Zulüm Bitti mi?

Fikret Sadık

Cumhurbaşkanı Erdoğan geçtiğimiz günlerde Çin'i ziyaret etti. Ziyaret Akit adlı iktidaryalakası yayın tarafından "Çin'i uyarmaya gidiyor!" şeklinde servis edildi. Fakat cumhurbaşkanı Çin'i kınamak bir yana, Çin'in toprak bütünlüğüne saygı duyduğunu ifade ederek İslamcı terörü kınadı.

Birkaç hafta önce bu kınanan İslamcı örgütler üzerinden Çin'de bir devlet zulmü olduğu iddia edilerek Türkiye'deki şovenler Koreli turistlere ve Çin lokantalarına saldırarak devlet zulmüne karşı mücadelede gelenebilecek son noktayı bizlere gösterdiler! Aynı sıklıkla ve ahmaklıkla olmasa da AKP'li ve diğer faşist partili yetkililer tarafından da Çin zulmü kınandı.

Havuz medyasının burada yarattığı kirli algı operasyonunu bir yana koyarak, Çin'in Doğu Türkistan üzerin-

de tahakküm kurması ve asimilasyon politikası uygulaması gayet anlaşılır. Tıpkı Türkiye devletinin Kürdistan'da, İsrail'in Filistin'de yaptığı gibi. Ezilen uluslara dönük bu baskılar kapitalist devletlerin doğasına ne kadar uygunsa, birbirlerini bu cinayetlerden ötürü kınamaları da o kadar anlamsızdır.

Bizim için Çin'deki, Türkiye'deki ya da Filistin'deki devlet terörü çok farklı değildir. Hepsi bir ulusun, başka bir ulusun kimliğini, varlığını yok sayarak onun toprağını, zenginliğini sömürmesidir. Bu aynı durum karşısında proletarya enternasyonalizmi doğrultusunda, ezen devletlere karşı dururuz. Din ya da ırk kardeşliği gibi gerekçelerle turist avına çıkan ahmak milliyetçilikle bizi ayıran da budur.

Devletler ise bu tarz gündemlerle kendi diplomatik ilişkilerini etkilediği, uluslararası alandaki güç ilişkilerine temas ettiği ölçüde ilgilenirler. Örneğin

Türkiye mazlumların yanında olduğu için, ya da işgale karşı olduğu için Filistin'le dayanışma görüntüsü çizmez. İşgale ve zulme karşı ise zaten önce Kürdistan'a dönük politikaların değişmesini bekleriz. Filistinliler Türkiye devletinin gündemine ancak diplomatik ya da ülke içi politik çıkarlar doğrultusunda girer. Türkiye devleti bir ulusun bir başka ulus üzerinde tahakküm kurmasına çok karşı ise Kürtlere dönük baskılara son vermesidir. Mazlum Filistin halkının yanında

ise, İsrail ile olan ilişkilerini kesmelidir.

Ancak bu saydıklarımızı hiçbir devlet yapmayacaktır. Çünkü devletlerarası ilişkiler ekonomik çıkarlara göre belirlenir. Herhangi bir devlet bu çıkarlardan bağımsız olarak ulusal sorunla ilgilenmez. Bugün cumhurbaşkanının Çin ziyaretinde gördüğümüz de tam olarak budur. Burada günlerce Müslümanlara zulümden, baskıdan söz ederek Çin'i kınayanlar, bugün iki ülke arasında stratejik işbirliğine bağlılığın devam ettiğini vurgulamaktadırlar.

150 Milyon İşçi Grevde

Hindistan son dönemde kapitalizmin en hızlı geliştiği ülkeler arasında yer alıyor. Hatta bu hızlı gelişmeyle Hindistan'ın uluslararası tekeller ve gelişmiş kapitalist ülkelerle rekabet edebilecek bir ekonomiye sahip olduğu söyleniyor. Hindistan bu performansı iki olguya borçlu; biri başarılı bir yeni teknoloji taklitçiliği, diğeri ve en önemlisi sahip olduğu oldukça büyük ucuz işgücü potansiyeli. Bu iki olgu Hindistan ekonomisinin son yıllardaki hızlı gelişmesini belirledi. Ancak 2008 krizinden sonra Hindistan'da da işler iyi gitmiyor. Ucuz işgücü, istenilen büyümenin gerçekleştirilmesine yetmiyor. Bütün dünyada olduğu gibi

Hint burjuvazisi de çareyi düşük ücretleri daha da düşürmekte, çalışma koşullarını ise ağırlaştırmakta görüyor.

Geçtiğimiz sene iktidara gelen Narendra Modi, ekonomideki büyümeyi hızlandırmak için "reform" yapacağını "vaat etmişti." Şimdi reformun ne olduğu açıklık kazanıyor. Hükümetin ücretleri düşürücü, çalışma koşullarını ağırlaştırıcı ve özelleştirmeleri hızlandırıcı bir paketi yürürlüğe koyma girişimine işçiler 9 Eylülde greve çıkarak karşılık verdiler. İşçi sendikaları ve işçi partileri (Hindistan Komünist Partisi - CPI ve Hindistan Komünist Partisi-Marksist - CPI-M) greve desteklerini açıkladılar.

Soykırımdan Direnişe : Yezidi Kadınlar Savaşıyor*

Travmatik bir soykırım yaşadık-tan sonra Şengal Dağı'ndaki Ezidi kadınlar, PKK'nın felsefesi doğrultusunda kendi özerk silahlı ve siyasi direniş seferberliklerini başlattılar.

3 Ağustos 2014 tarihinde, Şengal'e saldıran katil İslam Devleti grubu Ezidiler'e karşı 73.cü katliamı başlatarak binlerce kişiyi boğazlayıp, kadınlara tecavüz ederek onları seks kölesi olarak satmak için kaçırdıklarında, "Bizim dağlardan başka dostumuz yoktur" şeklindeki eski bir Kürt atasözünün doğruluğu bir kez daha teyit edilmiş oldu.

10.000 kadar Ezidi'nin Şengal dağlarına kaçtığı ölüm yürüyüşünde birçok insan, özellikle çocuklar, açlık, susuzluk ve yorgunluktan hayatlarını kaybettiler. Bu yıl aynı gün, Ezidiler tekrar Şengal dağlarında yürüyüşe geçtiler. Ama bu sefer, hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağına yemin etmek için.

Geçen yıl, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP)'ne bağlı Iraklı Kürt peşmergeler, oradaki halka Şengal'in güvenliğini sağlama sözü vermişlerdi, fakat IŞİD İslam Devleti saldırıya geçtiğinde, kimseyi uyarmadan, hatta geride bıraktıkları insanlara kendilerini savunmak için silah bile bırakmadan kaçtılar. Bunların yerine, sadece Kalaşnikof'la silahlanmış

bir avuç Kürdistan İşçi Partisi (PKK) gerillası, Kürt Halk Savunma Birimleri (YPG) ile Rojava'daki kadın tugayı (YPJ) savaşçısı, Rojava'ya bir koridor açarak 10.000 insanı kurtardılar.

Bir yıl boyunca, Ezidi kadınlar medya tarafından, çaresiz tecavüz mağdurları olarak tasvir edilmiştir. Kendileriyle yapılan birçok röportajda kaç kez tecavüze uğradıkları, nasıl satıldıkları tekrar tekrar sorularak, sansasyonel habercilik uğruna, aynı travmaları yaşamalarına neden olunmuştur.

Ezidi kadınların artık silahlanarak PKK lideri Abdullah Öcalan'ın ortaya koymuş olduğu çerçevede ideolojik, sosyal, siyasi ve askeri bağlamda seferber oldukları gerçeği görmezden geliniyor. Ocak ayında, merkezi Irak hükümeti veya Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nden bağımsız bir özerklik sistemi talebiyle, dağdan ve mülteci kamplarından gelen Ezidi delegeleri tarafından Şengal Kurucu Konseyi, oluşturulmuştur.

Kurulan çeşitli komiteler eğitim, kültür, sağlık, savunma, kadınlar, gençler ve ekonomikonularında gündelik sorunları organize etmektedirler. Öcalan tarafından ifade edilmiş olan demokratik özerkliğe dayanan Konsey, savaşmadan Şengal'den kaçan, KDP'nin sert muha-

lefetine maruz kalmaktadır. Yeni kurulan YBS (Şengal Direniş Birimleri), kadın ordusu YPJ-Şengal ve PKK, uluslararası koalisyon güçleri tarafından peşmergele- resatılan silah yardımıyla herhangi bir pay almadan, burada İslam Devleti grubuna karşı bir cephe hattı inşa ediyor.

29 Temmuz günü, her yaştan kadın, özerk Şengal Kadın Konseyi olarak tarihe geçti.....

Katliamdan sonra Rojava'da oluşturulan Newroz kampındaki insanlar bana, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği Bürosu'nun, kampın kendi modeli ve eğitim sistemi doğrultusunda kurulması için yaptığı tüm girişimlere rağmen, kamp meclisinin

direndiğini ve kendi özerk sistemlerine saygı duyulmasını sağladığını ifade ettiler. Şimdi Derik ve Şengal'de komün benzeri birimler, günlük ihtiyaçları ve sorunları düzenlerken, her yaştan insana okuma-yazma, sanat, tiyatro, kültür, dil, tarih ve ideoloji eğitimi verilmektedir.

Bir Ezidi PKK savaşçısının söylediği gibi: "Tüm bu konseyler, protestolar ve toplantılar ile direniş normal görünebilir. Ama bunların tümü sadece bir yıl içinde Şengal için ortaya çıkmıştır. Bu bir devrimdir. "Rojava'nın atmosferi, Şengal'e ulaşmıştır."

*Dilar Dirik, 23 Ağustos 2015te-lesur English /www.roarmag.org

Ya Barbarlık Ya Sosyalizm

Hiçbir zaman kapitalist sistem, insanların ve doğanın rahat ve güvenli bir yaşam sürdürmesine izin vermedi. İlk Paris Komünü, daha sonrada Ekim Devrimlerini görünceye kadar sömürü mekanizmasını işletti. Paris Komünü, görünürde sadece Fransa burjuvazisini tedirgin etmiş gibi görünse de, aslında proletaryanın ayaklanması olarak tüm dünyadaki burjuvaziye rahat-sız etmişti. Paris Komünü kısa sürede, artık burjuvazi için tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bu durum bütün burjuva iktidarlarını önlem almaya itmiş ve şşçi sınıfına karşı baskıları artırmıştı. Burjuvazinin yaygın olarak başvurduğu baskı ve yok etme taktiği tekrar devreye girmiş, burjuva iktidarları devletin asker ve polisini işçilerin üzerine salmış-tır. İşçi isyanlarını devletgücüyle kanlı birşekilde bastırmıştır. Savaş politikasını her zaman elinde bir koz olarak tutan burjuvazi nezaman krize girse, paylaşım savaşlarını başlatmıştır. Demok-rasi adıaltındahalklara savaş açmıştır.

Bu savaşlarda işgal politikasını yürüterek hegemonyasını devam ettirmiştir. Bu durum sermaye birikimi için, bir başka yoksul halkı yok etmesi, toprak-

larına el koymasıyla devam etmiştir. Oradaki halkı sindirerek sömürü mekanizmasını hayata geçirmiştir. Aslında bu süreçler burjuvazi için olağan bir durumdur. Bu nedenle bu gidişata durdemek işçi sınıfının bir göreviydi. Bu talanı, ancak proletarya devrimleri durdurabilir,engelleyebilirdi.

Burjuvazi, ilk gelişme dönemlerinde hegemonyasını artırdı, dünyaya ölçeğinde bir sistem kurdu. İşçi sınıfının yeterince örgütlü olmayışı, ezilen halkların direnememesi burjuvazinin elini rahatlattı. Burjuvazi, tüm dünyada hegemonyasını kurduğunu düşündüğü dönemde paylaşım savaşlarını başlattı. Rusya’da Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin Ekim Devrimini gerçekleştirmeleri burjuvazinin tüm planlarını alt üst etti.

Burjuvazi tekrar bir panik halinde ne yapacağını şaşır-mış, bütün planları bozulmuştu.

Çünkü bu sefer gerçekleşen işçi sınıfının dinamizmi, devrimi ve gücüydü.

Burjuvazinin işi artık daha zordu. Rusya’da olan bu devrim tüm dünyaya yayılabilir, her yerde devrimler olabilir. Rusya’daki bu devrimi yönetmek, çökertmek istesede, bunu odö-

nem için başaramadı. Rusya’daki bu devrimi yok edemeyeceğini anlayan burjuvazi, tek tek ülkelerde önlem almaya başladı;bir çok ülke burjuvazisini, işçi sınıfına karşı kendi iç savunmasını güçlendirmesi için destekledi, ordularını modernize etmeye çalıştı.

SSCB’ nin güçlenmesi üzerine daha çok panikleyen burjuvazi, SSCB’nin karşısına kolluk kuvveti olarak ABD’nin savaş gücünü çıkardı.Çünkü Ekim Devrimi’nin, işçi sınıfının önünde bir örnek olarak durması burjuvazi için en büyük tehditti. 1917 - 1991 yılları arasında Sovyetlerin varolduğu bu dönemde işçi sınıfı önemli kazanımlar elde etti. Kapitalizm bu dönem içinde bir çok krize girdi, sürekli krizlerle boğuştu ve krizlerin sebebinin Sovyetler olduğunu söyleyerek, insanları bu şekilde kandırarak, olabilecek ayaklanmalarıbu şekilde önlemeye çalıştı.

Sovyetler olmasa kriz olmayacağını iddia etmesi burjuvazinin bir taktiği-ydi. Fakat bunun böyle olmadığı 1990’lı yıllara gelindiğinde ortaya çıktı. 2007 krizinin patlak vermesiyle birlikte bir kez daha görüldüki, kapitalizmin krizinin nedeni bir dış güç değil, bizzat kendisidir. Kapitalizm her krize girdiğinde burjuvazi sermayesini ve güvenliğini sağlayabilmek için kendi devletini daha yoğun devreye sokarakher

zamanki gibi işçi sınıfına saldıran, işçi sınıfının kazanımlarına el koyan, işçileri ucuz ve uzun çalışmaya zorlayan, direnen, karşı çıkan, hakkını isteyen işçileri de işten atan, yada devlet gücüyle direnişini kıran bir sistemdir. İşçi sınıfının örgütsüz oluşu, dağınık bir tutum sergilemesi, sömürülen tüm insanların bir arada duramaması, direnişlerin zayıflamasına sebep olmaktadır.

Yapılması gereken işçi sınıfı partisi önderliğinde işsizlerin,öğrencilerin,-diğer emekçilerin hepsinin bir arada olmalarıdır. Bu saldırılara ancak sınıf partisinde yer alarak, göğüs gerilebilir, direnişten zafere sıçranılabilir. Burjuvazi, kendi geleceğini işçi sınıfını eze-rek şekilsizleştirerek kurtarabilir. İşçi sınıfı ise ancak bilinç ve örgütle donanarak devrimci bir savaş yürüterek komünizmi ve özgürlüğü kazanabilir..

Kendi hegemonyaları için bir başka ülkeye savaş açmaları, oraları sömürmeleri de bundandır. Sermayenin devletivanıyoktur; onlar sömürü olarak gördükleri heryere giderler; oraları talan ederler.Onun içinde burjuvazinin çıkarttığı busavaşlar işçilerin değil, burjuvazinin savaşlarıdır.İşçi sınıfı bu savaşları asla kabul etmemeli, bu savaşı iç savaş dönüştürecek hamleleri yapmalıdır.

Umut Karalı - İzmir

“Vatanseverliğin Hipnozundan Uyanmak Gerek”

Ömrünü aydınlık yarınlar inşa etmeye adanmış bir adam düşünün, küçük bir bozkır şehrine kocaman bir armağan olan. Her sözü, kurduğu her cümle ile sizi siz yapan, benliğini keşfetmeniz için size ışık olan, insanlığınızı sorgulatan, gülümsediğinde dünyalar dolusu gülüp, sevgisini tüm samimiyetiyle yansıtan bir adam. Gel gör ki bazısı arsız oluyor, kıymetini bilmiyor. Sorgusuz sualsiz yakıyor bin yıllık emekleri, özgürlük için çarpan yürekleri. Yine yaktılar bağrımızı, kitaplarımızı. Gül Kitapevi’nin o çok kıymetli insanının, bin bir uğraşla kurduğu o güzelim kitapevini.

Daha birkaç gün önce ziyaret ettiğim, emeğine hayran kaldığım o büyük armağanı, tekbir nidalarıyla kül ettiler ama yetmedi bir de linç ettiler. Şimdi döktüğüm hangi yaş söndürür bu ateşi, bu güzel insana kalkan ellerin, şiddetle, öfkeyle inen yumrukların, kırılan kemiklerin bedelini hangi hain öder? Sözde ‘vatanseverlik’ adına yapılan bu tabloya çok aşınayız aslında. Çünkü insan soyunun ahmakları olan bu güruh, sergiledikleri bu vahşetle başlarının göğe erdiğini düşünerek geceleyin yataklarına huzur içinde girdiler ta ki yakacakları başka aydınlıklar buluncaya dek. Ama unuttukları bir şey vardı: “Vatanseverlik, köleliktir” ve “vatanseverliğin hipnozundan uyanmak gerek. Bireyin her şiddet eylemini cezalandıran kamuoyu, kendi ülkesinin gücünü arttırmak maksadıyla diğer halkın mülkiyetine yönelen her gaspıysa övüp, vatanseverlik erdemi diye yüceltir” der

Tolstoy. Demem o ki Çinli diye Uygur Türkü döven, düşünmek yerine uyumayı tercih eden, okumak yerine kitapevlerini ateşe veren zihniyetin, beyin hasarının sebebinin bu vatanseverlik ve milliyetçilik kavramlarında aramak çok da yanlış olmaz sanıyorum. Bu kavramlara yüklenen ağır misyon eleştirmeyi, sorgulamayı kesinlikle reddeder. Yıkılmaz bu tabunun başrolleri sürüler halinde dolaşan, ötekileştirerek yok eden, yağmalayan, yakan pek ”kıymetli” insancıklardır. Çok sevdikleri vatanlarını aslında onu güzelleştirecek olan insanların ocaklarını yakarak kurtaracaklarını düşünürler. Ve ne yazık ki henüz faşist olduklarının farkında bile değillerdir.

Siyaset bilimci Dr. Lawrence Britt bir makalesinde faşizmin tanımını şu şekilde yapar: Faşist rejimler, sürekli olarak vatansever şiarlar, sloganlar, semboller, marşlar ve diğer ıvır zıvırı kullanma eğilimindedir. Düşmandan korku ve güvenlik ihtiyacı nedeniyle, faşist rejim altındaki insanlar, ‘ihtiyaç’ gereği belirli durumlarda insan haklarının göz ardı edilebileceğine ikna edilirler. İnsanlar işkence, yargısız infaz, siyasal suikast, uzun süreli gözaltı gibi uygulamalara karşı başını başka tarafa çevirme, hatta bunları onaylama eğilimindedir. Ülkenin güvenliğini ve bütünlüğünü tehdit eden düşmanın ortadan kaldırılması için insanlar histerik kalabalıklara katılıp sokaklara dökülür. Bu düşman tanımının içinde ırksal, etnik ya da dinsel azınlıklar, liberaller, komünistler, sosyalistler, teröristler,

vs. vardır. İşte bu histerik kalabalıklar, anayasal hak ve özgürlüklerin askıya alındığı, devletlunun hakimiyeti altında, onun adına ucuz kahramanlıklar peşindedirler. Kırşehir’de bulunan Gül Kitapevi bu faşist saldırıların odağı oldu. Ağızlarından köpükler saçarak, tek başına ekmek teknesini savunmaya çalışan E.O’ya saldırmaktan, onu linç etmekten çekinmediler. Tersine eril karakterleri kabardı ve o yüce vatan sevgilerini, yıllarca verilen emekleri, oluşturulan harika kütüphaneyi yakarak ve sahibini, millet sevgilerini kanıtlamaya yetecek kadar dövdükten sonra küfürler saçarak yine sürü halinde geri çekilerek kanıtlamış oldular. Peki bu öfkenin sebebi neydi? Kimdi bu adam? 400 milletvekili çıkaramadığı için toprağı kana bulayan mıydı, ayakkabı kutularında halkın emeğini çalan mıydı, Roboski’nin sorumlusu muydu, Soma’da yitirdiğimiz işçi kardeşlerimizin katili miydi, Suruç katliamının azmettiricisi miydi, küçücük yavrusunun cansız bedenini çürümesin diye buzdolabında saklamaya mahkûm edilen ananın yüreğini yakan zalim miydi? Kimdi bu adam ne yapmıştı da bizi bu denli korkutmuştu, yeryüzünden silinip gitmesi için bu azgın kalabalığı harekete geçirmişti? Çok basitti. Yalnızca barış çağrısı yapıyor, ihtiyacı olana el uzatıyor, kitabı olmayanı kitap sahibi yapıyor, kalem, defter dağıtıyordu. Gün gün aydınlatıyor, sorguluyor, sarsıyordu. Daha ne yapsındı, bundan ala suç mu vardı? Devletin bekasını tehlikeye sokuyor, düşünüyor, düşündürüyor, mertçe hırsıza hırsız, haksıza haksız diyordu. Gelgelelim ka-

dercilik, ”eli sopalı” bir otoriteye körü körüne itaat eden fazla uyumlu kana-atkâr insan tipini ve aynı zamanda mükemmel, adil olduğu kabul edilen ilahi bir düzeni sürdürmek için çağa ve ötekine düşman, gözü dönmüş bir insan topluluğu yaratıyordu. İşte bu topluluğun acımasızlığını dünya üzerindeki en yürekli insanın kitapevini ateşe verirken, nasıl yalnızlaştırıldığını gördüğümüzde fark ediyoruz. Yangını söndürmek için dökecek bir kova suyu dahi olmayanlar, sorun bakalım vicdanlarınıza içinizden herhangi birinin canına ve malına gasp edilseydi sizleri korumak için en ön sırada kim olurdu? Gül Kitapevi küllerinden doğacak, yine barış diyecek yine kardeşlik diyecek, yüreğimize ateş düşürenler kendi karanlıklarında gözlerine dolan isten, ciğerlerine dolan dumandan utanacak işte o gün insanlık kazanacak. **Sevim Bilgin-Kırşehir**

Daha Çok Çalışıp Daha Çok Yoksullaşmak

Mustafa Özkan

Ülkenin en önemli ihracat ürünlerinden olan fındık Karadeniz'in bildik, tarıma elverişli olmayan yarı ormanlık alanlarında yetiştirilmektedir. Toprağı, suyu ve havasıyla Karadeniz Bölgesinde, genellikle Doğu Karadeniz'in Ordu, Giresun ve Trabzon illerinde yetiştirilir fındık. Kalite açısından en kaliteli fındık Giresun'da yetişmesine rağmen üretilen alan ve rekolte açısından Ordu birinci sırayı alır. Her ne kadar diğer Karadeniz illeri ve Sakarya'da fındık üretilse de yıllık fındık üretiminin yarısından fazlası Ordu ve Giresun'da üretilmektedir. Bu iki ilde tarıma elverişli arazi kıtlığından dolayı fındık, üretimi yapılabilir tek tarımsal faaliyet gibidir. Bu tarımsal faaliyetlerin yanı sıra dik yamaçlardaki erozyon ve toprak kaymalarını da önler fındık. Çok yıllık bitki olduğu için toprağı tutar ve çevrenin yeşil kalmasına da yardımcı olur.

Fındık bu iki il için her şeydir aslında. Özellikle AKP iktidarları döneminde itibarsızlaştırılıp, fiyat destekleme faaliyetlerinin serbest bırakılmasıyla yaşamsal anlamda geri bırakılmaya çalışılsa da, geçen yılki doğal felaketlerden sonra az olan rekolte sonucunda tekrar eski günlerini yaşamaya namzet hale gelmiştir. Geçen yıl rekolte az olup talep fazla olunca, bir yıl öncesinin üç-dört katına çıkan fındık fiyatları fındığın cazibesini artırdığı gibi, önceki yıllardan kalan depolardaki fazlalıkları da bitirmiştir. Bu da bu yılın fındığının da para edeceğinin bir göstergesidir.

Bu kadar önemli ve dünya çapında aranılan bir ürün olan fındığın değerinin böyle doğal afet ve bazı sınırların eline bırakılması, üreticilerin geleceğe bakışlarındaki güvensizliği artırıyor. Bu kadar değerli bir ürünün üretimi ve kullanımı tamamen kendi akışına bırakılmış durumda. Hiçbir plan program yapılmadan üretilip, plansız programsız saklanıyor.

Bu yıl rekoltenin normal seyrinde olacağı varsayılmakta. Normal koşullarda olsa sıradan fındık sezonu yaşanır ama bu yıl daha heyecanlı irili ufaklı fındık üreticileri.. Çünkü geçen yıldan depolarda fındık kalmadığı için fiyatların düşmeyeceğini biliyorlar. Çünkü pasta ve çikolata yapımının önemli maddelerinden olan fındık, zorunlu olarak kullanılacak ve alıcıları da belli..

Böyle önemli bir ürün olan fındık borsası, hiç fındık üreticisi olmayan Almanya'nın Hamburg kentindedir. Dünya genelinde kaliteye fiyatlar oradan belirlenir. Yani üreticinin ve üretken ürünün ederini en çok tüketen ve tüketime sunan alıcı belirler. Onlarda fındık çok üretilmişse az, az üretilmişse biraz daha fazla ücret belirlerler. Kısacası her üründe olduğu gibi fiyatı başkalarının gereksinimine göre belirlenir fındığın da....

Fındık üretimi bir ailenin tek başına yapacağı iş değildir. Her şeyini yapsanız da, toplamayı tek başınıza yapmanız olası değildir. Çünkü fındık hasadı, özellikle Doğu Karadeniz Bölgesinde, belirli zaman aralığında tamamlanmalıdır. Dağ yamaçlarında arazi engebeli olduğu için fındık daldan toplanır. Çünkü yere düşen fındıkların yuvarlanıp vadilerde ve derelerde kaybolma olasılığı vardır. Ayrıca yağmur sezonu başlayınca da toplamak hem zor, hem de yağmurla yerdeki fındıkların kaybolma riski vardır. Onun için fındık on-on beş gün içinde toplanmalıdır. Bundan dolayı da fındık toplama işinde herkes işçi çalıştırmak zorundadır. Böylece üreticiler bazen patron, bazen de çalışan durumuna geçerler..

Böyle karmaşık ve değerli bir ürün olan fındık çok yönlü sömürüyü de barındırmaktadır. Özellikle fındık toplama işinde çalışanlar çok uzun süre çalışıp az ücret alarak kışlık yaşamlarını sürdürmeye yardımcı olmak zorundadırlar. Fındık toplama zamanı günün aydınlanması ile başlar gün batımına kadar sürer. Dinlenme ancak yemek yiyip su içme ve tuvalet gereksinimlerini giderme durumlarında mümkündür. Yani uzun yaz günlerinin en az 13-14 saati çalışmakla geçer.. Bu saate karşılık bu yıl 50-60 TL civarında ücretler konuşuluyor, onun da fazlalığından şikayet ediliyor. Bu fiyatlar da çalışanın kimliğine göre belirleniyor. Örneğin, çalışanlar bu bölgenin insanı olan işçilerse, belirlenen en üst ücrete çalıştırılıyor, Gürcü veya Kürt ise onlardan biraz daha az, bu yıl birde Suriyeli ve Iraklı'lar ekleneceğe benzer... Belli ki onlar daha az alacaklar.

Göçmen işçiler bazen bir köyde bir barakada, bazen fındığını toplatacak şahsın tahsis ettiği bir evde, şimdilerde ise valiliklerin oluşturduğu kamplar veya çadırlarda barınırlar. Tamamen güvencesiz ve kötü koşullarda çalışan bu insanları her nedense kimsecikler görmez!.... Göçmen işçilerin çoğunluğunun Kürt oluşundan dolayı saldırılara maruz kaldıkları da olur. Hatta "ben daha fazla para ödeyip Kürtleri çalıştırmıyorum" diye böbürlenlen şoven bakışlı insan müsveddelerine de rastlamak mümkündür... Ama yine de yerlisiyle yabancı-

sıyla fındık, bir geçim kaynağıdır işçilerin.. Kışlık gereksinimleri gidermek için çoluk çocuk tüm aile çalışırda toplu bir para geçer ellerine.. Hasat sonunda ücretler alınınca, o kadar sömürüye rağmen yine de sevinir en alttaki işçiler...

Üreticinin büyük bölümünün çalışan işçilerden tek farkı, çoğu durumda tarla sahibi olmalarıdır. Normal şartlarda işçi çalıştırdığı için patron olarak görülse de onlar da işçi gibi çalışırlar, bazen işçilerin çalıştığı ücreti bile kazanamadan sezonu kapatır. Çünkü üreticilerin büyük çoğunluğu bölünmüş topraklar üzerinde tarım yapmaktadır. Üreticinin %80'inden fazlası küçük üreticidir... %15'i ise orta ölçekli üreticilerdir. Büyük üreticiler ise %5 civarındadır. Böyle olunca da üretici ve çalışan aynı yoksulluğun girdabındadır. Kısacası üretici dediğimiz gurubun büyük bölümü yoksul köylükten ibarettir aslında...

Bir de irili ufaklı fındık kırma fabrikaları ve mamul ürün üreten organize fındık fabrikalarının oluşmasını sağlamıştır bu ürün... Oralarda ise fındık ha-

sadının bitimiyle başlar sömürü.. Özellikle kadın işçiler sigortasız, sendikasız çalıştırılır. Çalışma koşulları tamamen patronun dudakları arasındadır. Yapılan işin hammadde tükenene kadar fabrika açık kalıp, mevsim bitince bu işçiler için yeni bir dönem, işsizlik dönemi başlar. Buna birde cinsel saldırılar eklenince tam da bir köle düzeni oluşur.. Yine kimse bu aksaklıkları sormaz ve görmez..

Peki bu üreticilerin ve işçilerin ça-

alışma koşullarıyla ilgili hiç çalışma yapılmamış mıdır? İşçilerle ilgili sendikal ve sosyal güvenlik kurumları tarafından her hangi bir çalışma yapıldığını duyan, bilen yoktur ve bu böyle gelmiş böyle gidiyor.. Üreticiler açısından ise 1940'lı yıllarda FİSKOBİRLİK adı altında bulunduğu her yönüyle irdeleyip inceleyen bir kurum oluşturuldu. Bu kurum AKP iktidarlarına kadar destekleme alımları da yapıyordu. Ama oralarda da yolsuzluklar alabildiğince had safhaya ulaşmıştı. İktidarlar bu yörelerde öncelikle FİSKOBİRLİK'e hakim olmak isterdi. Koalisyonlarda ilk pazarlık burayla başlardı. Çünkü kendi adamlarını yerleştirecekler, hem oy kazancaklar hem de para.. Son zamanlarda öyle hale gelmişti ki FİSKOBİRLİK koridorlarında bile masa konulmamış alan kalmamıştı. Politik nedenlerle alınan insanlar dalga geçme konusu olmuştur artık. Böyle yozlaştırılan kurum aynı zamanda üreticinin haklarını savunma yerine, rüşvet çarkıyla ya özel çıkarları savunmaya başlamış, ya da fındık alım simsarlarına kaynak sağlar kuruma dönüşmüştü. Daha doğru bir tabirle üreticiyi korumak için kurulan bu işletme, artık burjuvazinin sömürü aracına dönüşmüş ve bu sınıfın ömrünü uzatmak için bir araç oluvermişti.. Şimdilerde ise ne olduğu belirsiz. İtibarsızlaştırılmış hale gelmiş durumda.. Geçmişindeki bu sabıkalarından dolayı da AKP'nin itibarsızlaştırmalarına kimse ses çıkarmadı, hatta sevindiler bile...

Sonuç itibarıyla kapitalist sistem içerisinde üretici birlikleri oluşturup oluşturumamanızın bir anlamı olmu-

yor. Sonunda burjuvazi, devlet eliyle ya onun içini boşaltarak, ya da itibarsızlaştırarak kendi hizmetine alıyor. Aslında fındık borsasının nerde oluşturulduğunun da fazlaca anlamı yok. Çünkü sonunda sermayenin yararına işleyecektir. Dolayısıyla da uluslararası sermayenin işine yarayacaktır.. Borsa Giresun'da veya Hamburg'da, İstanbul'da veya Ordu'da, Fransa'da veya Almanya'da olmuş ne fark eder...